

TURNUL DE VEGHERE

Vedea torul
Imperăției lui Jehova

„Și vor ști că eu sunt Jehova”

- Ezechiel 35:10

ANUL XXV

1947

Nr. 13

CONȚINUTUL

Căsătorie	195
Scopul ei	195
Subordonarea femeilor	199
Divorț	200
Dumnezeu sau Cezar?	201
A fi necăsătorit sau a te căsători în lumea de după război?	202
Relaționi	204
Statul Apostolului despre căsătorie	206
Texte și comentarii	208

© W. T. B. S.

VOI SUNTEȚI MĂRTORI MEI ZICE JEHOVA CĂ EU SUNT DUMNEZEU LAIA 43:12

Apare bilunar în Editura
ASOCIAȚIEI MARTOII LUI IEHOVA DIN ROMÂNIA

Persoană juridică morală

București 2, Str. Basarabia No. 38

Redactată și publicată de către:

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
 117, Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Funcționari:

N. H. KNORR, Președinte

GRANT SUITER, Secretar

(Urmare din pag. 208)

8 Octombrie

Moise a luat din untdelemn pentru ungere și din sângele de pe altar; a stropit cu el pe Aaron și vestimintele lui, pe fiii lui Aaron și vestimintele lor împreună cu el. — Lev. 8:30.

Vestimintele sunt ceace servește ca să identifice sau să deosebească pe un serv oficial, sau un serv onorat. În această icoană vestimintele distingeau pe marele preot și corpul său de subpreoți. Stropirea, apoi, cu sânge și untdelemn îmbrăcați în mod oficial, era un fel de a ne spune dinainte că Christos Isus și urmașii Săi unși vor fi identificați prin sângele jertfei de răscumpărare și prin spiritul lui Dumnezeu. Serviciul lor față de El, va fi legat cu sângele și cu spiritul, și el vor fi distinși prin acestea. Sângele jertfei de răscumpărare a lui Isus și spiritul care vine de la Dumnezeu prin El, sunt doi factori vitali la instalarea urmașilor lui Christos ca subpreoți, membri ai „preoției Sale regale”. W. 15.6.

9 Octombrie

Smulgeți întâi neghina, și legați-o în snopi, ca s'o ardem. — Mat. 13:30.

Snopii, în care îngerii îi leagă pe toți aceștia, nu reprezintă stările de legare împreună cu grupările lor, cari existau înainte de anul 1914 d. Chr., înainte ca timpul secerișului să înceapă. Legarea în snopi a neghinei nu preumbrăște starea lor de a fi legați în sute de secte și culte religioase. Legarea lor în snopi apare după ce secerișul începe și mai ales de la 1919 încoace. Ea preumbrăște restrângerile pe care Marele Secerător le pune asupra neghinei prin mijlocirea îngerilor. Intocmai ca paznicii porților templului Domnului în Ierusalim, îngerii, fiind totdeauna treji, au grijă ca astfel de neghine să nu meargă îndărăt pe câmp printre grâu, spre a se amesteca cu „fiii împărăției”. Distincția clară dintre ei rămâne fixă, întocmai ca marea prăpastie, care era fixată între omul bogat în hădes și omul sărac, în sânul lui Abraam — Luca 16:26. W. 15/8.

10 Octombrie

Voi toți sunteți una în Christos Isus. — Gal. 3:28

Acel fapt este adevărat despre noi numai în ce privește condițiile puse asupra creștinilor. Nu există diferență de tratament la Dumnezeu, din pricina diferenței de rasă, stare socială sau sex. Fie Iudeu, sau păgân care vorbește grecește, fie sclav sau liber, fie bărbat sau femeie, toți, da, unul ca altul, sunt invitați să exercite una și aceeași credință în Christos. Tuturor le este cerut să urmeze singurul Său exemplu și să dovedească supunere față de El, Capul și singurul lor conducător. Toți sunt obligați să coopereze și să servească împreună ca o singură corporațiune sub conducerea Sa, Răsă, stare economică și sex nu fac excepțiuni față de această unică regulă. Cu toate acestea, acel fapt covârșitor nu șterge stările firești, pămâtești, în care eram când am devenit membri ai slăgurului trup indivizibil a lui Christos. Acestea vor continua încă pentru noi și trebuie să fie recunoscute ca realități, pentru că nimeni să nu poată depăși convenitele hotare în prezent. W. 1. 9.

11 Octombrie

Iată legământul pe care-l voi face cu ei după acele zile, zice. Domnul, voi pune legile Mele în inimile lor, și le voi scrie în mîntea lor. — Eor. 10:16.

Intocmai ca la Rusiile anului 33 d. Chr., exista o corespunzătoare vărsare a spiritului asupra rămășiței credincioase de martori ai lui Iehova de la 1919 încoace. Aceasta a rezultat într-o mărturie mondială pentru numele și împărăția lui Iehova, asemenea căreia pământul n'a văzut până acum. Aceasta pledează pentru faptul că noul legământ a fost inaugurat într'un sens final și complet, prin Christos la templu, deoarece noi ne-am apropiat de „muntele” împărăției stabilite a lui Dumnezeu. (Evrei 12:18-29) Păstrând promisiunile mai bune ale legă-

mântului nou, Iehova a arătat, într'un mod cu totul fășis, înaintea tuturor națiunilor lumesci, că această rămășiță de martori este poporul Său. Și această rămășiță a mărturisit, fără vreo frică sau rușine, că Iehova, al cărui nume ei sunt bucuroși și mulțumitori să-l poarte și să-l cinstească, este Dumnezeuul ei. — W. 1. 8.

12 Octombrie

Scoateți strigăte de războiu cât vești, popoare, că toți vești fi zdrobiți; luați aminte, toți cei ce locușiți din parte! Pregătiți-vă oricând de luptă, căci tot vești fi zdrobiți. Pregătiți-vă oricând de luptă, căci tot vești fi zdrobiți. — Isa. 8:9, A. S. V.

Este binecunoscut astăzi faptul că națiunile se împresoară, legându-se între ele într'o uniune mondială pentru țările. Prezicând a ceasta, Iehova Dumnezeu de două ori le menționează ca împresurându-se și cu acelaș rezultat pentru fiecare: împresurare. Aceasta pare să prezică două eforturi în ce privește uniunea mondială, depuse de către toate națiunile și țările. În mod vrednic de însemnat este că noi trăim la timpul când a doua împresurare a fost efectuată înainte ca anul 1945 să fi expirat, Charter-ul a fost adoptat de către membrii necesari și de către majoritatea națiunilor, și organizațiunea Națiunilor Unite veni în existență și începu să se organizeze și să ia formă. Speranțele acestel lumi, sunt îndreptate spre acest UN. Dumnezeu vede ce faceacă el să facă și îi condamnă la nereușită. W. 15. 10.

13 Octombrie

Nu întârâtați copiii voștri la mîntea. — Efes. 6:4.

Părinții vor provoca mânia urmașilor lor și îi vor întârâta, întrucât îi vor lăsa în părăsire și-i vor neglija în mod spiritual, deoarece lucrurile spirituale sunt împotriva cu mânia, iritarea și întârâtarea. În familia creștină, părinții trebuie să fie marfoși pentru Iehova față de proprii lor copii, Ei trebuie să fie ca stari fără să se rușineze ca să-L mărturisească pe El și pe Isus Christos. Pentru că aceștia trebuie, fără îndoială să fie bine înformați și astfel să studieze cu scopul de a-i îndeplini datoriile lor față de tinerii lor. Ei trebuie nu numai să scrieze bine și să poarte de grijă pentru al lor, ci trebuie de asemenea să se îngrijească și în mod spiritual pentru ei. Aceasta îngrijire spirituală începe prima dată în familie și copiii trebuie să fie făcuți să aștepte aceasta de la părinți. Făcând aceasta, părinții câdesc un viitor mai bun pentru copiii lor, adică, un viitor cu o perspectivă de viață veclnică în noua lume a dreptății. W. 15. 9.

14 Octombrie

Iehova, un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, plin de bunătate și credincioște. — Ex, 34:6, A. S. V.

În această perioadă a istoriei umane, Iehova Dumnezeu se leagă prin propriul Său cuvânt, spre a dovedi că El este adevărat. El va dovedi aceasta fără greș. Văzând o asemenea siguranță, este înțelept pentru oameni acum, ca să-I dea Lui dreptate. Adevărul neschimbător al acestui Dumnezeu se găsește în Biblie. El preia răspunderea pentru Biblie și, în mod absolut, își asociază numele Său cu ea. Deși era scrisă de oameni cari au lucrat ca servi ai Săi, El era Autorul ei, pentru că El inspiră, dictează și conduse scrierea ei. Prin paginile acestei cărți inspirate de Dumnezeu, scriitorii ei declară credințioșia Sa. Declarațiunile lor stau ca provocări pentru oamenii cari pun la îndoială adevărul lui Dumnezeu și cuvântul Său scris, Biblia. Ele stau ca garanții pentru noi că Biblia este standardul prin care adevărul urmează să fie măsurat.

15 Octombrie

Căci nu va mai intra în tine nici un om netăiat împrejur sau necurat. — Isa. 52:1.

Cel netăiat împrejur nu vor mai călca în picioare mai mult, ca în 1918, organizațiunea și nu vor mai face-o inactivă în lucrarea lui Dumnezeu, acela cari sunt elementele babilonice lumesci din creștinătate. Cei necurați, cari nu vor mai avea parte împreună cu astfel de netăiași împrejur la paralizarea organizațiunii de servi a lui Iehova, sunt cei din clasa Iuda, care au mărturisit consacrare față de Dumnezeu, dar s'au făcut trădători și au devenit o clasă a „servului rău”, cooperând cu lumea necurată în atacurile ei împotriva rămășiței lui Dumnezeu. Ei au îndeplinit partea Edomiților din vechime, urmașii lui Esau, deși tăiat împrejur, se arată profan și necurat înaintea lui Dumnezeu, întrucât a disprețuit dreptul de întâia naștere, pe care-l făcu Dumnezeu cu Abraam. Promisiunea lui Iehova de mai sus, înseamnă că astfel de agresori netăiași împrejur, în înțelegere cu necurata clasă a „servului rău”, niciodată mai mult nu vor mai sparge unitatea, organizațiunea și activitatea credincioasă a martorilor Săi. W. 1. 2.

CĂSĂTORIE

„Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă”. — Mat. 19:6.

IEHOVA a încheiat prima căsătorie între bărbat și femeie: „Toate îngrijirile pentru aceasta le-a făcut El însuși, conform scopului Său bun. Lucrul a fost bun în ochii Săi. El a adus pe bărbat și pe femeie în starea potrivită unul cu altul. Iehova Dumnezeu, Creatorul lor, i-a împreunat ca să fie un trup. N'a fost voința Lui, ca o altă creatură să încerce, să-i despartă unul de altul: nici moartea n'a trebuit să facă aceasta, pentru că Dumnezeu le-a dăruit perspectiva să trăiască vecinic pe pământ într-o lume, care nu cunoaște moartea. De aceea a înștiințat pe bărbat și prin el pe femeie, de călcarea care duce la moarte. Instruită greșit, și fără să întrebe pe bărbatul ei, femeia a făcut cu toate acestea pasul acesta. Aceasta a amenințat să desfacă căsătoria lor prin moarte sau prin nimicirea femeii. Deoarece bărbatul nu a dorit, ca legăturile de căsătorie să fie rupte prin moartea probabilă a femeii din cauza pasului ei greșit cumpănit, el a săvârșit neascultare împreună cu ea, ca să moară și să fie nimicite cu ea. Cu toate acestea, după trecerea unui timp mai îndelungat, au fost despărțiți unul de altul prin moarte, după ce au trăit împreună mai mult de o sută treizeci de ani, (Gen. 4:25, 26; 5:3, 4) această primă căsătorie omenească a avut un sfârșit tragic. De atunci încoace căsătorii pe pământ a adus cu sine totdeauna greutate în trup pentru aceia, care au legat astfel de legături.

² „Până când ne desparte moartea”—după regula aceasta,—după cum spun rapoartele, nu merge în ziua de azi în prea multe căsătorii. Din Suedia se anunță o creștere epidemică de divorțuri, și în unele ținuturi cu populație deasă a Germaniei, ca în Berlin, există mai multe divorțuri decât încheieri de căsătorii. „Times”, New-York, 13 Octombrie 1946. Mulți americani au fost îngroziți de raportul publicat în Septembrie 1946 a oficiului federal pentru siguranța publică, a unui oficiu al guvernului Statelor Unite. La puțin timp după aceea consiliul confederației bisericilor lui Christos din America a rugat pe comunitățile religiei asociate cu el, să facă ceva pentru reducerea divorțurilor. Acel raport pe față a arătat, că în 1945 au fost admise 502.000 de divorțuri, 25 de procente mai mult ca în 1944, care și el a fost un an record. Comparat cu căsătoriile încheiate în anul 1945 cele 502.000 de divorțuri au însemnat, că în Statele Unite la fiecare trei încheieri de căsătorie a fost un divorț. („Times” New-York, 16 Septembrie 1946; 20 Octombrie 1946) Pentru anul 1906, numărul căsătoriilor desfăcute pe baza legii în Statele Unite a fost numai de 72.062, așa că divorțurile s'au înmulțit de 6,9 ori mai mult, deci aproape s'au făcut de șapte ori mai multe, până în 1924 s'a făcut numai o dublare, din care reiese, că cea mai mare creștere de divorțuri a avut loc în ultimii 22 de ani. Din 100 de cazuri în anul 1923 divorțul s'a pronunțat în 35,3 cazuri din cauza cruzimii, în 33,2 cazuri din cauză de părăsire

răutăcioasă și în numai 10,5 cazuri din cauză de necredință conjugală.

³ Multele motive din cari în ziua de azi, în contrazicere cu Sfânta Scriptură, se acordă un divorț, dovedesc că în general se înțeleg foarte puțin scopurile laudabile și datorile înalte ale căsătoriei. Presupușii „creștini” au în mod vădit puțin respect de cuvintele lui Isus, pe care pretind al urma, și care zice: „Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă”. (Mat. 19:6). În mod cu totul evident și distrugătorul rău de căsătorie, Satan Diavolul, se străduiește să facă căsătoria disprețuită, pentru că prin aceasta să defăimeze pe întemeietorul căsătoriei, pe Iehova Dumnezeu. Unul dintre scopurile viclene, de care este mântat Satan, este în mod nețăgăduit acela, să molipsească pe creștinii adevărați, cari aparțin la organizațiunea lui Iehova, printr'un dispreț lumesc pentru datorile căsătoriei și obligațiunile morale și prin aceasta să-i îndemne la practiciile rușinoase ale acestei lumi. Pentru fericirea noastră pământească și binele nostru spiritual, este desigur timpul de a privi această chestiune serioasă direct în ochi și de a discuta chestiunea căsătoriei deschis, sincer și liber în lumina prezentă a Cuvântului lui Dumnezeu. Nu pentru că prăbușirea lumii în această privință să poată fi oprită cumva; ci mai curând va cinsti pe Creatorul legământului căsătoriei, arătând măsura Sa înaltă, vrednică de laudă. Prin aceasta membrii poporului Său consacrat vor fi îndrumați pe căile acelei purtări, pe cari cu siguranță câștigă viață veșnică în lumea nouă a lui Dumnezeu.

Scopul ei

⁴ Căsătoria să fie ținută în toată cinstea, și patul să fie nespurcat. (Evrei 13:4) Aceste cuvinte ale apostolului Pavel sunt un sfat limpede sau o înștiințare și înseamnă prin urmare: „Căsătoria să fie ținută de către toți în cinste, și păstrați patul căsătoriei fără pată.” (Moffatt) Atunci, în Eden, căsătoria a fost introdusă între copiii pământești ai lui Iehova, ai lui Dumnezeu, de către El în mod cinstit. Adam a fost un „fiu al lui Dumnezeu” omenesc, și femeia sa, Eva, a fost de asemenea o creațiune a lui Dumnezeu. (Lucea 3:38) Ei au fost o pereche perfectă, potrivii desăvârșit unul cu altul, și căsătoria lor a avut loc, înainte ca să săvârșească împreună păcatul neascultării față de Dumnezeu. Scopul căsătoriei lor este arătat clar de Biblie în cuvintele proprii ale lui Dumnezeu. Cuvintele Sale ne arată scopul de temelie a fiecărei căsnicii omenești, adică: de a naște alți membri ai familiei omenești, de a aduce în existență mai multe creaturi de fel omenești.

⁵ În timp ce primul capitol din Geneza ne dă un raport general despre facerea oamenilor, capitolul al doilea ne oferă un raport amănunțit, continuativ

³ Pentru ce este timpul de a sugera drept despre căsătorie și de a o discuta deschis?

¹ Cine a înălțat prima căsătorie între oameni? Pentru ce și ce sfârșit a avut?

² Cari fapte arată că în ziua de astăzi nu în multe căsătorii se lucrează după regula „Până când ne desparte moartea”?

⁴ Cum să fie căsătoria și patul căsătoriei? și ce a fost scopul dirin al căsătoriei?

⁵ Care dintre oameni a fost creat mai întâi și ce speranțe a avut?

despre crearea lor. **Mai întâi Iehova Dumnezeu a format pe primul om, pe Adam, către sfârșitul zilei a șasea a creațiunii.** Acesta a fost timpul, când bărbatul, primul om, ca singurul reprezentant al felului său, a trăit singur pe pământ. „Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s'o lucreze și s'o păzească. Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit”. (Gen. 2:7, 8, 15-17) Cu aceste cuvinte a dat Dumnezeu capului familiei omenеști, lui Adam, legea Sa, porunca ascultării, care a trebuit încercată prin aceea, că s'a abținut dela mănucarea dintr'un pom pus sub oprire. Printr'o ascultare continuă față de Dumnezeu, Adam, omul singuratic, s'ar fi putut bucura de viață veșnică în Edenul pământesc. El n'a avut trebuință de urmăși omenеști pentru a-și menține numele, căci pentru aceasta a fost el însuși în stare.

* Adam a fost singurul în felul său pe pământ; dar Dumnezeu la facerea globului pământesc nu a avut de scop să lase singur pe bărbat ca să îngrijească grădina Eden și să supravegheze pământul. Starea de necăsătorit a lui Adam n'a fost în sine o stare rea, însă Dumnezeu s'a gândit cum ar putea să mărească bucuria omului și să-i înmulțească privilegiile și să compenseze poziția sa față de cea a altor creaturi de pe pământ. „Domnul Dumnezeu a zis: Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el. Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului; și le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească; și orice nume pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare, acela-i era numele. Și omul a pus nume tuturor vitelor, păsărilor cerului și tuturor fiarelor câmpului; dar, pentru om, nu s'a găsit niciun ajutor, care să i se potrivească”. (Gen. 2:18-20) Din această explicare criticii necredincioși ai Bibliei au înțeles în mod fals, că Adam a fost prima creațiune pământescă a lui Dumnezeu, și Biblia se contrazice prin urmare, pentru că în primul capitol al Genezei este spus, că Dumnezeu a făcut peștii și păsările în ziua a cincea a creațiunii și apoi, în ziua a șasea, înainte de Adam, a făcut alte animale inferioare de uscat. Ceea ce se spune conform citatului de mai sus în capitolul al doilea, nu înseamnă în mod necesar, că toate celelalte creaturi pământesci au fost create mai târziu decât Adam, așa că el în Eden n'ar fi avut nici societatea animalelor.

⁷ Din cauza ciudățeniei ebraice, în care limbă a fost scrisă cartea întâia a lui Moise, nu se naște nici o greutate cu privire la rândul creațiunii. *Bible Emphasised* a lui Roth: rham traduce ebraica în mod just după cum urmează: „Și Iahve Dumnezeu a zis: Nu este bine ca omul să rămână singur; am să-i fac un ajutor, ca perechea sa. Acum Dumnezeu făcuse din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului; și le-a adus la om”, etc. Traducerea catolică Douay sună: „Și deoarece Dumnezeu, Domnul, a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului, le-a adus la Adam „ca să vadă cum

are să le numească. . .” În felul acesta spune Biblia în amândouă capitolele sale dintâi în mod armonios, că lumea animalică a pământului a fost creată mai curând decât omul.)

* Animalele au făcut viața pentru Adam interesantă și plăcută, dau nu i-au oferit o societate de aceeași valoare. Omul perfect n'a fost hotărât pentru aceea ca să se unească cu ele prin acțiuni, cum Iehova le-a osândit mai târziu prin Moise în legea Sa. (Vezi Leviticul 18:23, 24; 15:16; Exodul 22:19 și Deuteronomul 27:21) Prin faptul că Dumnezeu a făcut pe om să cunoască și să numească toate animalele, i-a procurat vedere, că între ele n'a existat pereche pentru om. În aceste animale omul nu și-a găsit chipul. Dumnezeu, Creatorul, ar fi putut crea direct alți oameni perfecți, ca tovarășii lui Adam; atunci însă ar fi fost, ca fiii lui Dumnezeu, cum a fost și Adam, numai frații lui Adam deci asemenea lui până la o singură excepție, că el a fost primul la creare. Dumnezeu însă nu și-a propus să umple pământul în felul acesta cu creaturi omenеști cari să corespundă chipului și asemănării Sale. El a hotărât ca Adam să aibe un „ajutor” sau o „ajutoare”, pe cineva, care să stea înaintea lui ca perechea corespunzătoare și în felul acesta să-l completeze. Cu privire la prima căsătorie, Dumnezeu a creat o astfel de tovarășă, un astfel de ajutor, ca pereche a bărbatului. El a făcut să vie un somn peste Adam și a creat apoi femeia, întrebându-se ca substanță de bază o coastă din partea lui Adam.)

⁹ Prin aceasta femeia pe pământ a fost ruda trupeză cea mai apropiată a lui Adam, și el a recunoscut acest fapt, după ce Dumnezeu i-a dat cunoștință, cum a fost creată femeia. Ca Creatorul-Tatăl ei, Iehova Dumnezeu a adus pe femeie la Adam în locuința sa în Eden, pentru ca să locuiască cu el. Astfel a îndeplinit Dumnezeu prima încheiere de căsătorie.) Și omul a zis: Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi femeie (Ișa), pentru că a fost luată din om (Iș). De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup” (Gen. 2:22-24) Formată dintr'o parte a lui Adam, Eva a fost dela început un trup cu el. Adam, bărbatul (Iș) a dat animalelor numele lor și a dat acum femeii un nume. El a numit-o după ceea ce a fost el, a dat numelui numai o terminațiune femenină (Ișa), prin ceea ce a fost arătată în creațiune ca partea femeiască a soiului om.

¹⁰ Dumnezeu nu a voit ca omul și femeia să ducă o viață separată unul de altul; ei au aparținut laolaltă. De aceea Dumnezeu i-a făcut să fie un trup în mod intim, prin faptul că i-a adus laolaltă și i-a unit împreună în legăturile comunității și țintei unitare. Apostolul Pavel a amintit creștinilor că Adam și Eva prin felul creării lor au fost un trup, zicând: „Pe când femeia este slava bărbatului. În adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat; și nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat. De aceea femeia, din pricina îngerilor, trebuie să aibă pe cap un semn al stăpânirii ei. Totuși, în Domnul, femeia nu este fără bărbat,

⁸ Pentru ce nu s'a găsit între animalele ajutoare corespunzătoare pentru om și cum i s'a procurat?

⁹ Cum a îndeplinit Dumnezeu prima încheiere de căsătorie și cum a numit Adam pe ajutoarea sa?

¹⁰ În ce măsură se bazează pe faptul că lucrurile în Eden au fost rânduite la timpul său de Dumnezeu — familia omenescă după trup nu este o amestecătură?

⁶ Ce a privit Dumnezeu ca bun ca să facă pentru Adam? dar numai după ce auzise ceea ce s'a întâmplat?

⁷ Cum este arătat, că în primele două capitole ale Bibliei în ceea ce privește crearea animalelor și oamenilor este armonie?

nici bărbatul fără femeie. Căci dacă femeia este din bărbat, tot așa (la înmulțire, când se nasc copii) și bărbatul din femeie, și toate sunt dela Dumnezeu". (1 Cor. 11:7—12) Prin faptul că această primă pereche de oameni a născut copii, întreaga familie omenească nu este o amestecătură, ci a ieșit dintr'un trup, sânge și oase — Fapte 17:26.

"Adam a recunoscut imediat scopul căsătoriei, căci a vorbit de starea de tată și de mamă. El a văzut dinainte efectul de mai târziu al căsătoriei, căci a spus, că fiul care părăsește pe tatăl său și pe mama sa ca să se căsătorească cu o fată va fi un trup cu ea: „Și se vor face un singur trup", Dumnezeu însuși a dat exemplul pentru această unire în trup, prin faptul că pe femeia, pe care a dat-o lui Adam de soție, a făcut-o din substanța vie a lui Adam.

"Acestei prime perechi omenești Dumnezeu i-a dat binecuvântarea Sa și a făcut cunoscut în același timp scopul unei astfel de uniri a sexului bărbătesc și femeiesc. Despre aceasta ne spune primul capitol al Genezei: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste pestii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ". (Gen. 1:27.) La început Dumnezeu a creat numai pe bărbat în chipul lui Dumnezeu. După aceea a împărțit în bărbat în bărbătesc și femeiesc, prin faptul că a făcut pe femeie dintr'o parte a lui Adam. El a făcut aceasta ca să îndeplinească împreună datoriile căsătoriei și împreună să ia parte la ceea ce să umple pământul, întreg globul pământesc, cu creaturi de felul lor, cu bărbați drepti și perfecti și cu femei drepte și perfecte. Acei copii de parte bărbătească și femeiască au fost născuți pentru ca ei să se unească în starea căsătoriei și să aibă parte la îndeplinirea însărcinării divine de a umple pământul cu oameni. Așa a fost prin aceea, că Dumnezeu a creat lucrurile în felul acesta, patul căsătoriei dela începutul începutului aprobat de Dumnezeu și a fost făcut ca ceva cinstit, respectabil și normal.

"Datoria pe care a dat-o Dumnezeu acestei perechi în Eden de a naște copii și prin aceasta să umple întreg pământul, a fost firește uriașă. Și totuși Dumnezeu nu a găsit de bine, ca din cauza mărimii acestei îndatoriri să facă două sau mai multe femei pentru Adam și cu aceasta să înceapă căsătoria dublă sau cu mai multe femei. Dumnezeu i-a dat numai o femeie; și cine vrea să zică că această rânduială n'a fost perfectă, chiar dacă sunt luate în considerare toate necesitățile în cazul acesta? Corespunzător acestui model original, Dumnezeu a poruncit deci, ca omul căsătorit să aibă o femeie, cu care să fie un trup. Și declarația lui Adam că mirele trebuie să părăsească pe tatăl său și pe mama sa și să se lipească de femeia sa, este în armonie cu felul poruncii de Dumnezeu la început. În timpul vechiu Dumnezeu a permis chiar și între

cei aprobați de El introducerea căsătoriei cu mai multe soții; mai târziu însă a restatornicit forma originală cu privire la ordinea dreaptă a căsătoriei printre urmașii Fiului Său iubit, pe care apostolul îl numește „ultimul Adam", „Domnul din cer". — Mat. 19:9; 1 Cor. 7:2; 15:45. 47, Luther.

"După cum poate vedea un om înțelegător din toate cele spuse, cea primă pereche de căsătoriti din Eden — conform Sfintei Scripturi — a săvârșit păcatul neascultării, nu prin aceea că ar fi neglijat sau ar fi zăbovit să înceapă cu împlinirea însărcinării divine pentru popularea pământului, și păcatul n'a constat nici din relațiuni sexuale. El s'a compus din mâncarea fructului din pomul cunoștinței binelui și răului, pe care Dumnezeu l-a plantat în grădina, încă înainte de facerea lui Adam și a Evei. Că au mâncat din aceasta, a fost împotriva poruncii lui Dumnezeu. Nu dorința după copii a fost aceea, care a îndemnat pe Eva să mănânce din fructul oprit, ci ea a căutat cunoștințe, prin cari ea și Adam, după cum a spus șarpele, vor câștiga înțelepciune, li se vor deschide ochii, vor deveni „ca zeii" (după B. engl.) și vor cunoaște binele și răul, (Gen. 3:1—6) Biblia raportează, când și-a făcut Adam pentru prima oară datoria conjugală față de Eva, adică după ce au păcătuit și au fost alungați din grădina Eden. Ea spune: Adam s'a împreunat cu nevastă-sa Eva; ea a rămas însărcinată, și a născut pe Cain" — Gen. 4:1.

"Scopul definitiv al căsătoriei se poate vedea și din aceea; cum a ținut Dumnezeu în viață în timpul potopului neamul omenească care se trage dela Adam. În cazul acesta Noe a primit dela Iehova Dumnezeu îndrumarea să aducă în corabie animale de fiecare fel și să fie cu băgare de seamă, ca din fiecare fel să fie cel puțin două. Dumnezeu a zis: „Să fie o parte bărbătească și una femeiască". Pentru ce? „Pentru ca să le fii vie sămânța pe toată fața pământului". (Gen. 6:19; 7:2, 3) Din rapoartele despre potop se poate vedea, că Noe a urmat chipul dela început pentru om și a avut numai o femeie; și și fiii săi au urmat pilda tatălui lor și fiecare a avut numai o femeie, așa că în potop numai tocmai acei opt oameni au fost păstrați. (Gen. 7:13; 2 Petru 2:5) Prin faptul că Biblia arată apoi, că căsătoria servește unui scop drept, și că soț și soție se împărtășesc de pat în mod drept și cinstit, raportează ce a zis Iehova Dumnezeu, după ce au părăsit corabia: „Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi, și le-a zis: Creșteți, înmulțiți-vă, și umpleți pământul. Iar voi, creșteți și înmulțiți-vă; răspândiți-vă pe pământ, și înmulțiți-vă pe ell" (Gen. 9:1, 7) Prin aceea, că supraviețuitorii bărbătești ai potopului au avut atunci fiecare numai o femeie, familiei omenești i s'a pus înaintea ochilor regula de căsătorie dela început, făcută în grădina Edenului. În această privință aceasta a fost o preumbrire despre aceea, cum se formează viața de căsătorie pe pământ la începutul lumii noi a dreptății, după ce întinsul război al Armagedonului a inundat pământul și l-a curățit de toți nedreptii.

11 Cum a arătat Adam că a recunoscut scopul căsătoriei?

12 Care este după cuvântul lui Dumnezeu scopul unirii sexului bărbătesc și femeiesc și ce a făcut prin aceasta ca ceva cinstit?

13 Din ce motive, că căsătoria dublă sau cu mai multe soții nu este regula normală pentru oameni?

14 Prin ce este dovedit că păcatul lui Adam și al Evei n'a constat din relațiuni sexuale?

15 Cum arată rapoartele despre potop scopul valabil pentru căsătorie și ce preumbresc cu privire la lumea nouă?

Mai multe femei

¹⁶ Nu chiar cel dintâi, ci primul caz raportat nouă, când un bărbat a avut în același timp mai mult decât o singură femeie, este cel al lui Lameh, al strănepotului lui Cain, al ucigașului. „Lameh și-a luat două neveste: numele uneia era Ada, și numele celeilalte era Tila.” (Gen. 4:19) Că aceasta este raportat despre un urmaș al lui Cain, nu înseamnă că atunci a fost nelegiuit și Dumnezeu ar fi condamnat în același timp obiceiul acesta. Pentru că urmașilor păcătosului lui Adam cari trăiau în afară de grădina Edenului, Dumnezeu nu le-a dat prescripții deosebite cu privire la căsătorie. Aceasta s'a desfășurat tocmai cu patru mii de ani înainte de introducerea creștinismului, care a adus cu sine poruncile divine hotărâte de Isus despre această afacere. În acel timp foarte îndepărtat, dinaintea de Christos, când n'a existat o lege divină hotărâtă împotriva acesteia, n'a existat o călcare a unei astfel de legi. Lameh nu poate fi condamnat pentru călcare a unei legi *ex-post-facto*, care a fost dată numai la patru mii de ani mai târziu creștinilor. Această lege creștină n'a intrat în vigoare având un efect retroactiv împotriva tuturor acelor, cari înainte de aceea n'au trăit în conformitate cu această măsură creștină. Ea a fost valabilă numai din timpul lui Isus, și anume pentru urmașii Săi.

¹⁷ Nu este spus clar, dacă în zilele lui Noe, când „fiii lui Dumnezeu” și-au luat neveste” dacă și în cazurile acestea a fost vorba de căsătorii cu mai multe soții. Geneza 6:2 raportează simplu: „Fiii lui Dumnezeu (ingerii cari și-au luat trup) au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales.” Ceea ce a desaprobat Dumnezeu atunci, nu a fost o eventuală căsătorie cu mai multe soții, ci amestecarea ingerilor, materializați în formă omenească, cu fetele oamenilor, prin cari s'au născut „viteji” sau „bărbați puternici.” Aceasta a fost unul dintre motivele pentru care a făcut Dumnezeu să izbucnească potopul peste acea lume a nelegiurii și a violenței. — Gen. 6:4-7, 11-13.

¹⁸ La unul dintre primele cazuri, când cineva după potop a avut mai multe femei, decât numai una singură, se numără cazul prietenului pământesc al lui Dumnezeu, a evreului Avraam. Motivul pentru care Avraam a luat în căsătorie încă o femeie, în timp ce soția sa născută liberă era încă în viață, scoate iarăși în evidență, pentru care scop a fost făcută căsătoria în mod principal, adică pentru a naște copii. Avraam n'a dat femeii sale sterpe, Sara, în timpul când a fost de optzeci de ani din cauza sterilității ei o carte de despărțire, ca să o izgonească și să o lase liberă să se căsătorească cu cine vrea, ci mai curând a aprobat propunerea femeii sale, Sara, și și-a luat ca soție în mod ajutor pe slujnica egipteană a Sarei pe Agar, pentruca să nască un fiu. Pe acesta Sara, după legile de atunci l-a putut pretinde ca al ei, pentrucă mama fiului a fost o fată sclavă, care a aparținut Sarei. Așa i s'a năs-

cut lui Avraam, Ismail. Iehova Dumnezeu a favorizat însă mai departe căsătoria cu o singură femeie. Prin aceea că a lepădat pe acest fiu, pe Ismail, în favoarea anui fiu, pe care a trebuit să-l nască Sara, soția dela început a lui Avraam, născută liberă. După ce a fost născut în mod minunat singurul ei fiu, Isaac, viața și fericirea lui a fost amenințată prin fratele său vitreg Ismail, și acum Avraam a îndeplinit cu aprobarea lui Dumnezeu despărțirea de Agar și a trimis-o împreună cu fiul ei, așa că a putut să se căsătorească cu altul, după plăcere. (Gen. 16:1-4; 21:8-21) Nici Isaac nu a încercat să se despărță de Rebeca din cauză că a fost stearpă după douăzeci de ani de căsătorie, și el nu și-a luat o a doua soție, ci a rugat pe Dumnezeu ca să aibă copii dela Rebeca. El a fost binecuvântat cu gemenii Esau și Iacov, cari i-au fost născuți de către ea.

¹⁹ Iacob, fără ca să intenționeze el singur, la zoriștea socrului său a fost adus la aceea, să aibă mai multe femei. Însă Dumnezeu a făcut, ca lui Iacob prin cele două surori, cu cari s'a căsătorit, împreună cu slujnicile lor ca femei ajutoare, să i se nască doisprezece fii pentruca să procure baza pentru poporul ales al celor douăsprezece seminții ale lui Izrael. — Gen. 29:16 până la capitolul 30:24.

²⁰ La pilda acestor oameni temători de Dumnezeu este vădit, că Dumnezeu nu i-a oprit să aibă mai mult decât o femeie, nici că ar fi hotărât în privința aceasta împotriva lor și le-a socotit ca păcat. Un strănepot al lor, Moise, a fost întrebunțat să dea legea lui Izrael; și despre această lege zice apostolul Pavel: „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui (a lui Dumnezeu), prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.” (Rom. 3:20) În acea lege mozaică Iehova Dumnezeu n'a stigmatizat căsătoria cu moi multe soții între Izraeliții naturali ca păcat, deci n'a interzis-o. Legea a recunoscut că căsătoria cu mai multe soții a existat deja între ei, și de aceea a făcut numai o regulă în privința aceasta sau a supravegheat-o prin explicarea, că ce drepturi, privilegii și datorii au avut diferitele soții și copiii lor. (Ex. 21:7-11; Deut. 21:15-17) Deși legea, pe care a dat-o Dumnezeu prin Moise, a permis bărbatului să aibă mai mult decât o singură femeie, în schimb femeii nu i s'a permis să aparțină la mai mult decât un bărbat. Spre confirmare scrie Pavel: „Nu știți... că Legea are stăpânire asupra omului câtă vreme trăiește el? Căci femeia măritată este legată prin Lege de bărbatul ei câtă vreme trăiește el; dar dacă-i moare bărbatul, este delegată de legea bărbatului ei. Dacă deci, când îi trăiește bărbatul, este deslegată de această Lege, așa că nu mai este preacurvă, dacă se mărită cu altul.” — Rom. 7:1-3.

²¹ O femeie căsătorită găsită vinovetă de preacurvie după lege a fost pedepsită, și anume nu prin divorț, ci prin aceea că a fost omorâtă cu pietre împreună cu bărbatul, care a spurcat-o. (Deut. 22:22; Lev. 20:10) O logodită a fost privită ca o căsătorită; deci dacă a săvârșit preacurvie în timpul, când a fost logodită cu mirele ei, atunci a fost privită

¹⁶ Care este primul caz raportat nouă când cineva a avut mai multe soții? și pentruca n'a fost aceasta un lucru rău sau nelegiuit?

¹⁷ Care displacea lui Dumnezeu atunci când fiii lui Dumnezeu s'au căsătorit cu fetele oamenilor a fost din pricina căsătoriei cu mai multe femei sau din altă pricină?

¹⁸ Cine a avut, ca primul caz după potop, mai multe decât numai o singură femeie? Cum a arătat însă Dumnezeu că favorizează căsătoria cu o singură femeie?

¹⁹ Cum a ajuns Iacob să aibă mai multe femei? și ce a rezultat din aceasta?

²⁰ Ce atitudine a luat legea divină dată prin Moise față de căsătoria cu mai multe soții, precum și față de aceea, că o femeie are mai mulți bărbați?

²¹ Cum a procedat legea cu o femeie căsătorită și o fecioară logodită, cari s'au făcut vinovate de preacurvie?

ca preacurvă și a fost condamnată la moarte. (Deut. 22:23-26) Din aceasta se explică, pentru ce Iosif, care a presupus o astfel de preacurvă la fecioara iudeie Maria care era logodită cu el, a avut de gând să se despărțea de ea printr'un procedeu de divorț discret; el a voit să cruțe pe Maria de a fi omorâtă cu pietre. Că a fost informat în mod drept de ingerul lui Iehova despre starea Mariei, l-a oprit ca să divorțeze de ea. (Mat. 1:18-25) Din motive bune a declarat prin urmare a șaptea și a zecea din cele zece porunci: „Să nu preacurvești... Să nu porți nevasta aproapelui tău”. — Ex. 20:14, 17.

²² Legământul legii mozaice, pe care l-a încheiat Dumnezeu cu poporul lui Izrael, a fost desființat prin moartea lui Isus pe stâlpul blestemului. Prin aceasta a încetat și libertatea acordată de acea lege de a avea mai multe femei și urmașilor lui Isus li s'au impus porunci mai înalte, mai stricte. Acestea au permis creștinului numai o soție. Cerința respectivă s'a exprimat față de supraveghetori și servi speciali, față de ajutători lor, cari toți au fost îndrumați să fie pilde ale turmei creștine. Ea sună: „Dacă râvnește cineva după un serviciu de supraveghetor, dorește o lucrare frumoasă. Dar trebuie ca supraveghetorul să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste... să-și chivernicească bine casa, și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința. Ajutători să fie bărbați ai unei singure neveste, și să știe să-și cârmuiască bine... casele lor”. — 1 Tim. 3:1-4, 12. trad. amer.

²³ Toți frații mai vechi, cari au trebuit numiți pentru ceva serviciu deosebit, au trebuit să corespundă acestei cerințe, cu privire la căsătorie. În privința aceasta scrie apostolul lui Tit: „Ca să... așezi bătrâni (nu noi sau fraji nematuri) în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit: Dacă este cineva fără prihană, bărbat al unei singure neveste, având copii credincioși”. (Tit 1:5, 6, trad. americ.) Unii au înțeles aceasta așa, că prin aceasta se înțeleg bărbați, cari după moartea primei lor soții nu s'au căsătorit din nou. Evident cugetul este acela, că cineva să nu aibă două femei cari trăiesc, fie după obiceiul Iudeilor, între cari în zilele apostolilor a stăpânit încă tot căsătoria cu mai multe femei, sau prin aceea, că s'a despărțit de femeia sa de mai înainte din motive nebiblice și după aceea s'a căsătorit din nou.

Subordonarea femeilor

²⁴ Măsura deosebită, pe care a pus-o legea mozaică, pentru bărbat și femeie, poate că li se va părea unora, după modul lor de cugetare, nedreaptă și ca o desconsiderare nedreaptă a sexului femeiesc. Conform acestei legi, femeia a ocupat în teocrația de chip a Izraeliților un loc mai inferior, subordonat. Isus Christos și apostolii Săi, Petru, Pavel, etc., n'au găsit nimic de obiectat împotriva acestui fapt. Pavel a spus, după ce a explicat legea împotriva preacurviei din partea femeii și mărginirile de căsătorie valabile pentru femeie: „Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună”. (Rom. 7:1-3, 12) Regulele divine ale acelei legi mozaice, cari au îndrumat sexul femeiesc

într'o poziție subordonată, au fost de acord cu aceea ce a dispus Dumnezeu în Eden după căderea lui Adam și a Evei. „Femeii i-a zis: „Voi mări foarte mult durerile tale la nașterea de copii; și totuși vei fi devotată bărbatului tău, în timp ce el va stăpâni peste tine”. (Gen. 3:16, o trad. americ.) Traducerea romano-catolică sună: „Și tu vei fi supusă puterii bărbatului tău, și el va stăpâni peste tine”. — Douay.

²⁵ Raportul istoric biblic dovedește, că de atunci încoace până la sfârșitul timpului legământului legii mozaice, totul s'a desfășurat așa, cum a declarat Dumnezeu în Eden: Bărbatul a stăpânit peste femeie. Chiar după rându-l, în care a creat Dumnezeu perechea omenească, bărbatul s'a găsit în primul rând. El a fost creat trupește ca cel mai tare dintre amândoi și a fost încredințat cu descoperirea directă dela Dumnezeu. Toate-acestea i-au impus răspundere. În mod logic el a devenit capul familiei. Peste acest fapt apostolii bisericii creștine n'au trecut cu vederea, și nu l'au lăsat neluat în seamă, și așa au scris: „O femeie trebuie să asculte în tăcere în biserică și să fie cu totul supusă; eu nu permit niciunei femei să învețe sau să prescrie ceva bărbaților, ea trebuie să rămână liniștită.” Căci Adam a fost format mai întâi, după aceea Eva; și Adam nu a fost înșelat. Eva a fost aceea, care a fost înșelată și a căzut în păcat”. (1 Tim. 2:11-14, Moffatt; O trad. americ.) „In acelaș fel voi femeilor trebuie să fiți supuse bărbaților voștri... În felul acesta se împodobeau înainte cu mult timp femeile sfinte cari sperau în Dumnezeu. Ele au fost supuse bărbaților lor. Așa a ascultat Sara pe Avraam, numindu-l 'omn'. Și voi sunteți fiicele Sarei, dacă faceți ce este bine”. — 1 Petru 3:1, 5, 6, Moffatt.

²⁶ Aceaș stăpânire a bărbatului asupra femeii se poate vedea din starea căsătoriei în timpul dinainte de Christos. Tatăl n'a permis fiicei să-și caute ea singură un bărbat pentru ea, nici să exprime că pe cine îl alege, că ce bărbat și-l dorește. Tatăl și frații ei au hotărât, că cine să fie bărbatul ei. Ea a fost tratată ca proprietatea tatălui ei, care a putut-o da pentru un preț, pentru că i-a transmis viața și s'a îngrijit de educația ei. Când a trimis Avraam pe robul său la rudenii sale, ca să aducă de acolo o femeie lui Isaac, tatăl și fratele lui Rebeca, Betuel și Laban, au fost aceia cari au consimțit, ca să o lase să plece de acasă și să meargă la Isaac. Singurul lucru despre care au întrebat pe Rebeca a fost că în ce timp voiește să părăsească casa sa părintească. Ca plată pentru ea servul lui Avraam a dat 'daruri bogate fratelui său și mamei sale'. (Gen. 24:50-58). Mai târziu Laban, ca tată, a vândut pe fiicele sale Lea și Rahela nepotului său Iacob, fiul lui Isaac pe prețul a patruzeci și cinci ani de lucru, și Laban ca tatăl fetelor a decis și aceea, că Lea, fiica mai în vârstă, trebuie să se căsătorească înaintea Rahelei. Din acest motiv a zis Lea și Rahela lui Iacob, bărbatului lor: „Ce parte sau avere ne rămâne în casa tatălui nostru? Nu ne tratează ca pe niște străine? El ne-a vândut, și continuă să cheltuiască întreg prețul căsătoriei noastre”. — Gen. 31:14, 15, Moffatt; Douay.

^{22, 23} Ce fel de descripții de căsătorie sunt impuse creștinilor și cum exprimă aceasta apostolul?

²⁴ Post-a nedreaptă descripția legii mozaice, care a subordonat sexul femeiesc? și pentru ce nu?

²⁵ Ce a făcut pe bărbat capul răspunzător al familiei? și cum au intervenit apostolii pentru poziția de mai înainte a bărbatului? în ceea ce privește biserică?

²⁶ Cum a fost arătată subordonarea femeii la încheierea unei căsătorii, cum este ilustrat de pilda la Rebeca, Lea și Rahela?

¹⁷ Când urmașii lui Iacob, Izraeliții, la câteva sute de ani mai târziu, în timp ce erau sub legea mozaică, și-au supus țara Canaanului, Caleb a oferit pe fiica sa aceluia ca nevastă, care va fi conducătorul la cucerirea lui Chiriat-Sefer. Cetatea a fost prețul pe care Otniel l-a plătit pentru nevasta sa, Acsa fiica lui Caleb. (Jud. 1:12, 13) Mai târziu lui David i s'a părut, că nu poate plăti Regelui Saul prețul sau valoarea unui dar de căsătorie, dacă i-ar da pe fiica sa de nevastă. De aceea a cerut Regele Saul ca preț prepușurile și o sută de filisteneni, ne cari David să-i omoare în luptă. David le-a procurat și a plătit-o. — 1 Sam. 18:22-27.

¹⁸ Anumite prescripțiuni ale legii mozaice date nu de către Moise, ci de Iehova Dumnezeu s'au bazat pe aceea, că o fiică este proprietatea tatălui ei și el poate dispune de ea. Una dintre aceste prescripțiuni ale legii a sunat: „Dacă un om înșală pe o fată nelogodită, și se culcă cu ea, îi va plăti zestrea și o va lua de nevastă. Dacă tatăl nu vrea să i-o dea, el va plăti în argint prețul zestreii convenite fetelor”. (Ex. 22:16, 17) Dacă fata ar fi fost promisă cuiva în căsătorie, deci ar fi fost logodită, atunci ar fi fost privită ca și căsătorită. Bărbatul, care ar fi violat-o, ar fi fost omorât, și tot la fel și ea, dacă s'ar fi lăsat de bună voie să fie siluită. Dar dacă a fost vorba de o fecioară nelogodită, atunci acela, care a siluit-o, a fost obligat să o ia în căsătorie, dacă tatăl ei a consimțit să o deie liberă pentru căsătorie. Dar dacă tatăl a refuzat ca să predea fata aceluia, care a violat-o, ca nevastă sa legitimă, aceasta nu l-a deslegat pe cel de care e vorba de datoria să plătească tatălui o sumă de bani ca dar de căsătorie. El a trebuit să plătească această tatălui fetei ca preț pentru aceea, că a săvârșit cu fecioara în mod nelegal actul căsătoriei. Cât a trebuit să plătească acela, care a siluit pe o fată, pentru ea ca să o aibă de soție, dacă tatăl s'a învoit să i-o dea? O lărgire de mai târziu a legii de mai sus, ne spune despre aceasta: „Dacă un om întâlnește o fată fecioară nelogodită, o apucă cu sila și se culcă cu ea, și se întâmplă să fie prinși, omul care s'a culcat cu ea, să dea tatălui fetei cincizeci de sicli de argint; și, pentrucă a necinstit-o (a înjosit-o. *B. engl.*), s'o ia de nevastă și nu va putea s'o gonească, toată viața lui”. — Leut. 22:28,29.

¹⁹ Bărbatului, care a primit o nevastă între astfel de împrejurări, nu i s'a permis să divorțeze de ea niciodată. Aceasta a fost una dintre prescripțiunile restrângătoare împotriva divorțului, pe cari le-a cuprins legea mozaică. O alta, a fost valabilă pentru cazul când un bărbat după căsătorie a căutat să scape de femeia sa prin aceea, că a acuzat-o în mod mincinos de necurăție, pentrucă să apară înaintea altora îndreptățit ca să divorțeze de ea. Dacă părinții au dovedit, că bărbatul a ridicat o acuză falsă fetei lor, legea a ordonat asupra lui următoarea pedeapsă: „Bătrânii cetății să ia atunci pe omul acela și să-l pedepsească; și, pentrucă a scos un nume rău unei fecioare din Israel, să-l osândească la o gloabă de o sută sicli de argint, pe cari să-i dea

tatălui fetei. Ea să rămână nevasta lui, și el nu va putea s'o gonească (să se despartă de ea; o trad. *americ.*), toată viața lui”. (Deut. 22:18, 19) Această amendă de bani, întrucâtva daune interese, a fost fixată la mai mult de trei ori decât prețul vieții unei roabe, care a fost de treizeci de sicli de argint. (Ex. 21:32; Lev. 27:4) Afară de aceasta soțul pedepsit a trebuit să o păstreze tot timpul vieții sale ca nevastă, ceea ce înseamnă, că a trebuit să-i dea ce i s'a convenit ca soție: hrană și îmbrăcăminte și datoria sa conjugală (de soț). Legea a ocrotit și drepturile copiilor, pe cari i-a avut această femeie dela el, față de drepturile copiilor, pe cari poate că i-au fost dăruite de altă soție. (Ex. 21:7-10; Deut. 21:15-17) Astfel de prescripțiuni de divorț au fost un scut pentru vasele mai slabe, femeile, în poporul lui Israel.

Divorț

²⁰ Corespunzător acestei situațiuni de atunci a femeii, starea ei subordonată s'a exprimat și prin aceea, că bărbatul a putut cere divorț de nevasta sa, dar pentru femeie n'a existat posibilitatea să intențeze dela ea însăși acțiune de divorț de către bărbatul ei. Deoarece bărbatul a cumpărat pe nevastă și a fost privită ca proprietatea sa, ea n'a putut cere să fie divorțată de el. Primul caz, când o femeie din Izrael a făcut o încercare să divorțeze de bărbatul ei, a fost acela al Salomei, al sorei Regelui Irod, când după o ceartă cu soțul ei, guvernatorul Idumeii, a trimis acestuia o carte de despărțire și astfel a desfăcut căsătoria cu el. Aceasta a fost privit ca foarte ciudat, ca păgânesc; și istoricul Josephus, un preot iudeu a scris la aceasta: „Salomea... i-a trimis o carte de despărțire împotriva obiceiului Iudeilor, căci unui bărbat îi este slobod să facă aceasta la noi, dar unei femei nu i se permite să părăsească pe bărbatul ei, și să se căsătorească cu altul, afară doar dacă i s'ar fi dat drumul de către cel dintâi. Dar Salomea nu și-a bătut capul cu legea, ci s'a slujit de obiceiul, care începe să prindă rădăcini în acel timp, (și) a anunțat pe bărbatul ei că-i rupe credincioșia (căsătoria)”. (Josephus „Despre istoriile vechi iudeie”, cartea 15. capitolul 7, aliniatul 10) Că în timpul lui Isus au început să apară cereri de divorț intentate de femei, sau că el a prevăzut că astfel de lucruri vor găsi intrare între poporul lui Dumnezeu, este arătat în cuvintele Sale: „Și dacă o nevastă își lasă bărbatul (afară de cauza curviei), și ia pe altul de bărbat, precurvește”. — Marcu 10:12.

²¹ În această legătură Isus a amintit dispozițiunile de divorț scrise în legea lui Moise, ca ceva, ce li s'a permis din pricina împietririi inimilor lor sau din cauză că inimile lor au fost greșite, nu însă ca ceva ce corespunde aranjamentului de căsătorie de la început făcut de Dumnezeu în Eden. Totuși constatăm că această lege mozaică dă dreptul special de divorț bărbatului, nu femeii. El sună: „Când cineva își va lua o nevastă și se va însura cu ea, și s'a întâmplat ca ea să nu mai aibă trecere înaintea lui, pentrucă a descoperit ceva rușinos (necurvencios *B. engl.*) în ea, să-i scrie o carte de despărțire, și

¹⁷ Cum s'a făcut să se înțelegă aceasta mai departe în cazul fetei lui Caleb și a fiicei Regelui Saul?

¹⁸ Cum a fost arătat mai departe pentru un tată în dispoziția legii cu privire la un bărbat, care a violat pe fiica sa fecioară?

¹⁹ În ce măsură a fost mărginită posibilitatea de divorț prin această lege și care a lăsat legea format de asemenea o barieră împotriva divorțului, și în favoarea cui?

²⁰ Cum s'a exprimat în Izrael subordonarea femeii în legătură cu libertatea la divorț?

²¹ Pentrucă a fost dată Izraeliților legea divorțului, și cum l-a permis un divorț?

după ce-i va da-o (ei) în mână să-i dea drumul din casa lui. Ea să iasă dela el, să plece, și va putea să se mărite după un alt bărbat. Dacă și acesta din urmă începe să o urască, îi scrie o carte de despărțire, și după ce i-o dă în mână, îi dă drumul din casa lui; sau dacă acest bărbat din urmă care a luat-o de nevastă, moare, atunci bărbatul dintâi, care îi dăduse drumul, nu va putea s'o ia iarăș de nevastă, după ce s'a pângărit ea, căci lucrul acesta este o uriciune înaintea Domnului, și să nu faci vinovată de păcat țara pe care ți-o dă de moștenire Domnul, Dumnezeuul tău." (Deut. 24:1-4) Ținând seama de această lege, Regele David fără îndoială n'a mai avut nici un fel de relațiuni sexuale cu cele zece fiitoare ale lui, după ce le-a siluit fiul său rebel Absalom. David le-a lăsat să fie ca văduve. - 2 Sam. 15:16; 16:20-22; 20:3.

³¹ Pentru ca soțului de mai înainte, să-i fie închisă calea să ia din nou la sine pe soția sa divorțată, au trebuit împiedicate ceva înțelegeri între el și fosta lui soție, care a fost căsătorită din nou, ce ar fi avut de scop, să forțeze un divorț dela al doilea soț al ei sau să cauzeze moartea sa, pentruca să devină liberă și să se poată căsători iarăș cu soțul ei de mai înainte. În ochii lui Dumnezeu, ar fi fost necurat și scârbos dacă fostul ei bărbat ar fi luat-o înapoi. El s'ar fi făcut prin aceasta de răs, pentrucă, atunci când i-a dat drumul, ea a fost privită de el ca necuvincioasă și indecentă, și ar fi luat-o înapoi, după ce a fost încredințată legal unui alt bărbat și a fost întrebuintată de către acesta ca nevastă.

³² Expresiunea care apare în această lege de divorț „ceva rușinos” sau „ceva necuvincios” are în ebraică însemnarea literală de „goliciunea unui cuvânt sau a unui lucru”. Ea nu arată neapărat necurăție morală sau violată. Precurvie nu poate fi înțeleasă, pentrucă o femeie precurvă a trebuit omorâtă cu pietre și nu divorțată. (Deut. 22:22-24) Rabinii iudei din timpul lui Isus au tălmăcit expresia această în general în două feluri, sau după sistemul de învățătură al rabinului Hillel I sau al rabinului Șammai. Aceste două școli s'au născut cu puțin timp înainte de nașterea lui Isus. Școala lui Șammai a fost de părere, că această expresiune înseamnă necurăție sau desfrânare în privința morală, și cu aceasta au fost de acord Saduceii, cari au susținut că divorțul nu este admisibil decât la precurvie din partea femeii. Școala mai veche a lui Hillel, a dat expresiunii un înțeles mai larg și a zis, că ea arată lipsurile, diformitatea și insuficiențele soției, fie chiar și numai atâta, că sară prea tare mâncările sau le strică, sau că nu este așa de drăguță ca o altă femeie, care pășește în viața soțului ei. Motivele de divorț privite ca întemeiate de către rabini au fost scrise în decursul timpului în talmudului evreiesc, și după aceste dispozițiuni ale talmudului — după cum constatăm — pentru divorț este hotărâtor următoarele:

³³ Între Iudei o autoritate judecătorească a putut declara căsătoria ca anulată: 1) dacă femeia s'a făcut vinovată de precurvie; 2) dacă a întreținut legături secrete cu un bărbat, după ce soțul ei i-a dat un avertisment din pricina aceasta; 3) dacă s'a

făcut o promisiune de căsătorie, dar între părți a existat o legătură de rudenie oprită de legea mozaică sau de către o prescripțiune a rabinului; dacă soțul a fost lovit de o boală molipsitoare scârboasă, legată cu erupțiunea pielii.]

³⁴ Între diferitele motive, pe cari le-a putut cita soțul pentru a cere un divorț, au fost, că femeia sa calcă peste marginile purtării cuviincioase, de pildă apare pe stradă cu părul neacoperit sau flirtează (poartă conversații ușurate) cu tinerii; sau se face bănuită, a fi o precurvă; sau a injurat pe tatăl soțului în prezența aceluia; sau că nu vrea să urmeze pe soțul ei într'un alt loc; sau că de douăsprezece luni i-a refuzat dreptul de soț.]

³⁵ Soția din partea sa a putut cere un divorț, dacă soțul ei după căsătorie a fost lovit de o boală respingătoare, sau s'a îndreptat spre o ocupațiune scârboasă, sau a bătut pe femeia sa, sau și-a schimbat religia, sau din cauza unei fărâdeleși a fost silit să fugă din țară, sau dacă a dus o viață desfrânată, imorală, sau și-a risipit averea și nu s'a îngrijit pentru întreținerea femeii sale, sau dacă i-a refuzat, ca soției sale, datoria de soț.*]

Dumnezeu sau Cezar?

³⁷ Creștinii nu se supun talmudului evreiesc cu tradițiile și prescripțiunile sale dela oameni, totuși multe dintre prescripțiunile de mai sus ale talmudului despre motivele de divorț au fost luate în colecțiile de legi ale acelor guverne, pe cari de obicei le numim „Cezar” (Gal. 5:1; Mat. 22:21) Legile de divorț talmudice cât și cele cezariene de felul acesta, lasă cetățenilor multă cale deschisă ca să câștige un divorț pentru ei. Acum cineva, care se pretinde creștin, poate să se folosească conform-legii de măsuri ale legilor religioase sau lumești pentru a fi divorțat legal. Totuși un creștin n'are voie să se conformeze cu ceva ce îi permite legal religia sau Cezar, dacă aceasta se contrazice cu voința dreaptă a lui Dumnezeu. Dacă ar face aceasta, atunci ca creștin s'ar face asemenea lumii acesteia pentru scopuri egoiste. Să ne aducem aminte de declarația fiului lui Dumnezeu, legea divorțului din Deut. 24: 1-4 li s'a permis Iudeilor numai din cauza împietririi și neîndurării inimilor lor; și deoarece El prin moartea Sa pe stâlp a înlăturat din cale legea mozaică și a adus pe urmașii Săi sub un legământ nou, creștinul nu-i permis să voiască să se folosească de ceva în mod egoist, ceea ce a fost socotit pentru cei cu inima împietrită. El trebuie să știe, că pentru el, dacă este căsătorit, măsurile mozaice pentru divorț nu sunt valabile. Creștinul privește la Isus Christos, care a fost preumbrit de legiuitorul Moise, și caută după facerea de cunoscut a legii divine prin acest mai mare Moise. În caz contrar s'ar putea întâmpla, că creștinul în ochii lui Dumnezeu se pângărește și să pătează, prin faptul că se conformează unei legi anulate pentru Izraeliți împietriți la inimă sau legilor lui „Cezar”.

³⁸ Isus Christos a arătat la înființarea dela început a căsătoriei prin Dumnezeu, care este mai ve-

*Vezi în Mișna talmudului evreiesc, secția a treia, tratarea dela: re contracto de căsătorie (*ketubbah*), precum și tratarea despre cărți de despărțire (*gittin*).

32 Din cari motive a putut câștiga un bărbat un divorț?

33 Din cari motive a putut câștiga o femeie un divorț?

34 Pentruce nu-i este permis creștinului să se folosească de aceste dispozițiuni ale legii talmudului sau ale „Cezarului” pentruca să divorțeze?

35 La ce a arătat Isus înapoi ca introducere pentru aceluia Săi cu privire la căsătorie?

32 Pentruce a fost tateris bărbatului, care a divorțat, să ia din nou la sine pe fosta lui soție, după ce a fost căsătorită din nou cu un alt bărbat?

33 Ce se înțelege în această lege a divorțului cu „ceva necuvincios”? și cum au fost în școlile rabinice în privința aceasta de diferite păreri?

34 Pe baza căror prescripțiuni se poate aproba după talmudul evreiesc un divorț?

che decât legământul legii cu Izrael. El a arătat limpede, că pentru urmașii Săi sunt valabile declarațiile despre căsătoria omenească din acei timp de la început. Fără îndoială religioniștii iudei s'au gândit la multe motive de divorț ale sistemului de învățatură rabinic al lui Hillel, când au venit la Isus și au căutat să-l îndemne să explice clar legea lui Dumnezeu despre acest obiect.

³⁹ Citim: „Fariseii au venit la El, și, ca să-l ispitească, i-au zis: „Oare este îngăduit unui bărbat să-și lase nevasta pentru orice pricină?” (Aceasta este o întrebare bună pentru timpul nostru, când legile de divorț sunt atât de îngăduitoare și când în Statele Unite, excepție făcând Nou-Mexico, Noul-Jersey și Carolina de Sud, toate tribunalele de județ, adică cam 2921 de astfel de tribunale, sunt imputernicite să aprobe divorțuri, așa încât după numărul populației în Statele Unite se pronunță mai multe divorțuri ca în Europa). Drept răspuns, El le-a zis: „Oare n'ați citit că Ziditorul, dela început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiasă, și a zis: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevastă-sa, și cei doi vor fi un singur trup”? Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă (evident prin tribunale de divorțuri). Pentru ce dar? I-au zis ei, 'a poruncit Moise ca bărbatul să dea nevastei o carte de despărțire, și s'o lase?” „Isus le-a răspuns: „Din pricina împietririi inimilor voastre a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele; dar dela început n'a fost așa. Eu însă vă spun că oricine își lasă nevasta, afară de pricină de curvie, și ia pe alta de nevastă, preacurvește.” — Mat, 19:2-9.

⁴⁰ În câteva manuscrise ale Bibliei vechi, competente în limba originală greacă (ca MS Nr. 1209 al Vaticanului) stau, după textul pe care l-am citat mai sus, următoarele cuvinte: „Și cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbat, preacurvește”. (Mat. 19:9) Acuma oricum, fie că aceste cuvinte se adaugă sau se lasă, Isus ne dă să înțelegem în mod hotărât, că motivele ușoare și la îndemâna oricui aduse la timpul său de Iudei pentru a divorța de o femeie, nu sunt valabile înaintea lui Dumnezeu și nu pot fi citate de urmașii Săi. El nu lasă să fie nicio îndoială în privința aceea, că legăturile de căsătorie ale unei femei, care a fost divorțată de către bărbatul ei din alte motive decât din pricina curviei sau desfrâului, nu sunt anulate într'adevăr. Prin urmare nici prin aceea că împlinește formele legale ale căsătoriei cu un alt bărbat și după legile lumești este căsătorită din nou legal, nu este liberă de vină; legătura ei cu acela, care este numit soțul ei nou, este preacurvară. Că el trăiește cu ea în desfrâu, este legalizat numai de legile lumești; în ochii lui Dumnezeu ea este încă tot femeia primului bărbat. Dacă femeia a fost divorțată pentru relațiuni imorale cu un alt bărbat, ea a devenit deja prin preacurvia ei „un trup” cu acel bărbat și a distrus într'adevăr starea de unire cu soțul ei. Această regulă este subliniată de apostolul Pavel prin faptul că, a zis în epistola sa către creștini, pentru cari este valabilă această regulă: „Nu știți că trupurile voastre sunt mădulare ale lui

Christos? Voi lua eu mădularele lui Christos, și voi face din ele mădulare ale unei curve? Nicidecum! Nu știți că cine se lipește de o curvă este un singur trup cu ea? Căci este zis: (în Gen. 2:24): „Cei doi se vor face un singur trup”... Fugiți de curvie!” — 1 Cor. 6:15-18.

Regula de purtare creștină pentru divorțuri este sprijinită îndoit; pentrucă Isus încă înainte de aceea s'a referit la propovăduirea Sa de pe munte la legea de divorț mozaică și a declarat, că ucenicii Săi trebuie să se țină de altă măsură. El a zis: „S'a zis iarăși (în Deuteronomul 24:1, 3); Oricine își va lăsa nevasta, să-i dea o carte de despărțire. Dar Eu vă spun că ori și cine își va lăsa nevasta, afară numai de pricină de curvie, îi dă prilej să preacurvească; și cine va lua de nevastă pe cea lăsată de bărbat, preacurvește.” (Mat. 5:31, 32) În felul acesta o femeie se poate duce cu sila pe sine față de Dumnezeu într-o poziție de preacurvă, prin aceea că cere și câștigă divorțul din motive necreștinești și apoi se căsătorește din nou. În Marcu 10:11, 12 citim: „El (Isus) le-a zis: Oricine își lasă nevasta, și ia pe alta de nevastă, preacurvește față de ea; și dacă o nevastă își lasă bărbatul, și ia pe altul de bărbat, preacurvește”. (Luca 16:18) Măsurat cu legile statelor necreștine, așa ceva poate să apară fără greutate; și cine divorțează, fie bărbat sau femeie, conform acestor legi, poate să fie în stare să se spele curat înaintea creaturilor omenești. Un aspect grav primește chestiunea atunci, când ne gândim la aceea, că preacurvia, curvia și necurățirea sunt lucruri de ale corpului, și că aceia, pe cari Dumnezeu îi găsește vinovați de astfel de fapte, nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu. (Gal. 5:19-21; 1 Cor. 6:9, 10; Apoc. 21:27) Prin urmare este în joc perspectiva cuiva de viață veșnică în apropiata lume nouă a dreptății. La aceasta trebuie să se gândească un creștin căsătorit, sau un creștin, care ar fi inclinat să se căsătorească cu o persoană divorțată, înainte de a lucra pripit dintr'un motiv egoist.

⁴¹ Corespunzător scopului căsătoriei fixat de Creator, un creștin nu-și poate concedia tovarășa de căsătorie pentru orice fleac, și să cugete că Dumnezeu trece cu vederea peste aceasta. Pentru aceea legăturile căsătoriei rămân strânse și tari, și desfăcute sunt numai prin necredința tovarășului. Luând aceasta în considerare, un creștin — fie bărbat sau femeie — se va cugeta mult și matur că oare să se căsătorească și prin aceasta să se lege. Căci ar fi cu puțință, că un creștin, după ce s'a căsătorit „pentru zile bune și rele”, trebuie să constate, că este prins într'un jug cu un tovarăș nepotrivit, se înțeleg rău unul cu altul, deci este încărcat cu sarcini grele și este expus la neplăceri urite; pe cari cineva chiar și cu tăria sufletească creștină numai cu greu le poate suporta. Ca inspirat de Dumnezeu, proverbul este potrivit: „Cine găsește o nevastă, găsește fericirea; este un har pe care-l capătă dela Domnul”. (Prov. 18:22) Dar această carte a Proverbelor descrie femei bune și rele, și pentru a putea găsi ceva bun cu o femeie, bărbatul trebuie să capete una, care se dovedește pentru el ca o soție sau tovarășă

11 a) Ce sprijin îndoit a dat Isus pentru regula creștină cu privire la divorț?

b) În ce măsură rămâne aceasta un lucru serios chiar și atunci când legalitatea pare a fi păstrată? și cari interese sunt în joc?

42 Având în vedere cari posibilități nepăcute, creștinul ar trebui să facă eforturi îngrijite înainte de căsătorie?

39 Ca convingere a avut Isus cu fariseii despre divorț?

40 Cum se poate întâmpla deci, că cu aprobare legală săvârșești preacurvie? și cum a rupt legăturile sale de căsătorie o preacurvară încă înainte de a fi divorțată?

adevărată, nu ca o sarcină dureroasă, care împiedică viața sa, creșterea sa și activitatea sa ca creștin. Ucenicii lui Isus au văzut dinainte, că astfel de posibilități groaznice ar putea să aibă loc, fără ca să fie în timp apropiat o îndreptare convenabilă; ei au văzut deci, că ce lucru serios este de a te căsători, și de aceea au făcut câteva observații la ceea ce tocmai le spusese Isus.

⁴³ Ucenicii Lui I-au zis: „Dacă astfel stă lucrul cu barbatul și nevasta lui, nu este de folos să se însoare“. El le-a răspuns: „Nu toți pot primi cuvântul acesta, ci numai aceia cărora le este dat (Așa este, dar adevărul acesta nu-l poate pune fiecare în faptă, este numai pentru aceia cari au acest dar; trad. americ. Moffatt). Fiindcă sunt fameni (castrați, eunuci), cari s'au născut așa din pântecul maicii lor; sunt fameni, cari au fost făcuți fameni de oameni; și sunt fameni, cari singuri s'au făcut fameni pentru Impărăția cerurilor. Cine poate să primească lucrul acesta, să-l primească“. — Mat. 19:10-12.

⁴⁴ Dintr'un motiv sau altul, nu fiecare creștin, care așteaptă Impărăția cerurilor, va lucra după adevărul practic a ceea ce au zis ucenicii despre de-

⁴³ Ce fel de observații au făcut ucenicii din cauza aceasta, și ce a spus Isus după aceea?

⁴⁴ a) Cum se fac creștinii eunuci pe sine pentru împărăția cerurilor?

b) Ce va arăta direcția și va fi decisiv la alegerea și hotărârea, pe care o face creștinul în cele din urmă în această afacere?

savantajul căsătoriei, sau ceea ce a zis Isus despre aceasta, că cineva să se facă un eunuc pentru a putea servi mai bine interesele împărăției cerurilor. Isus a lăsat liber pe fiecare creștin să hotărască pentru el însuși; și cine poate accepta acest adevăr treaz, cumpătat, Isus l-a sfătuit să o facă. Dacă se poate purta așa, atunci are un dar; el are o stăpânire de sine, care este ceva îmbucurător și duce la anumite rezultate bune. Unul ca acesta se face un eunuc, un castrat din cauza împărăției cerurilor. Nu că doar s'ar ciopârți într'adevăr în trup (pentru că în Deuteronomul 23:1 Dumnezeu a interzis prin legea Sa poporului său de legământ să facă pe Izraeliți eunuci prin ciuntire), ci el își scoate din cap, din minte, viața de căsătorie. El se consacrează cu minte neîmpărțită și cu toată dragostea sa și puterea sa trupescă serviciului împărăției lui Dumnezeu. La fel pot să facă fecioarele și să se bucure de libertate și binecuvântări pentru ele. Un astfel de devotament din toată inima îl pot aduce și văduvele și văduvii, prin aceea că nu se mai căsătoresc din nou ci în viitor se pun cu totul la dispoziția serviciului, care are de a face cu împărăția lui Dumnezeu. Tinta și scopul creștinului în ceea ce privește serviciul lui Dumnezeu și cauza Sa regală este aceea, ce îi arată direcția și este decisiv pentru el la hotărârea sa definitivă.]

Watchtower din 15 Ianuarie 1947.

A FI NECĂSĂTORIT SAU A TE CĂSĂTORI ÎN LUMEA DE DUPĂ RĂZBOI?

„Este bine pentru fiecare să rămână așa cum este“. — 1 Cor. 7:26.

IEHOVA n'a lăsat pe primul om, Adam, să rămână singur. El a prevăzut pentru bărbat o viață în căsătorie, prin faptul că i-a dat o femeie ca soție. Deoarece Iehova a fost Creatorul-Tatăl lui Adam, a unui fiu perfect pământesc al lui Dumnezeu, a avut dreptul la aceasta. El n'a făcut aceasta numai în cugetul la fericirea omului, ci având în vedere un scop măreț. Aceasta a constat din aceea să facă să fie populat pământul cu o seminție perfectă de bărbați maturi și femei mature cari toți împreună să fie vrednici să se bucure de viață vecinică într'un paradis al desfătării și al drăgălășeniei, care să îmbrace întreg pământul în măreție. Omul creat ca fiul lui Dumnezeu a trebuit să servească pe Dumnezeu; și o parte a serviciului său pentru Dumnezeu a constat din aceea să aducă în existență felul său și să populeze cu el pământul. Adresându-se bărbatului și femeii sale drăgălașe „Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: Creșteți, înmulțiți-va, umpleți pământul, și supuneți-l“. (Gen. 1:28) Această creștere și înmulțire n'a trebuit să rămână numai în seama primei perechi de căsătoriți. Și fiii și fetele lor au trebuit să crească până la maturitate și să îndeplinească cu ei împreună însărcinarea divină. Din acest punct de vedere Iehova Dumnezeu a pus înaintea ochilor copiilor lui Adam și Eva fericirea vieții de căsătorie în paradis, cu scopul divin a unui pământ populat; prefăcut într'o grădină. Legăturile lor

conjugale au trebuit să fie statornice și să servească prin rodire scopului lui Dumnezeu care face fericit. Niciun trup neroditor de mamă n'a trebuit să se găsescă între ei, și niciodată o despărțire de căsătorii n'a trebuit să producă nefericire căsnică și durere de inimă. Astfel de lucruri nefericite pe pământ se datoresc păcatului omului.

* Noi trăim acum în anul 1947, și acea zi plăcută de nuntă în Eden, când Iehova Dumnezeu a împreunat pe primul mire și pe prima mireasă, a binecuvântat unirea lor și le-a explicat scopul ei în mod părintesc, este cu șase mii de ani înapoi noastră. Astăzi pământul mișună de oameni, dar pământul este foarte îndepărtat de ceea ce a fi supus acestui popor și de a fi ca un paradis. Tocmai acum am ieșit din al doilea război mondial al secolului al douăzecilea al erei noastre. Scopurile și efectele acestor două războaie mondiale au stat în contrast cu însărcinarea, pe care a dat-o Dumnezeu bărbatului și femeii sale în Eden, însărcinarea de a crește, de a se înmulți și de a umple pământul cu o mare familie de oameni și de a-l supune, pentru că să fie un locaș în care în toate timpurile viitoare să se poată trăi în pace, bucurie și belșug. Acum, în anul 1947, noi trăim în așa numita „lume de după război“, și sunt temeri, că neamul omenesc ar putea fi secerat într'un al treilea război mondial, care nu ar fi ceva imposibil, prin arme de nimicire a maselor,

¹ Pentruce sunt perspectivele pentru aceia cari voiesc să se căsătorească decurajatoare, dar prin ce nu este fără speranță situația?

¹ Pentruce nu a lăsat Dumnezeu pe Adam să rămână singur?

cum nu le-a cunoscut până acum și nu le-a întrebuințat în mod întins secolul nostru al științei. Pentru aceia, cari ar voi să se căsătorească și să întemeieze o familie, pentru a-și continua numele, viitorul se arată descurajator și dezamăgitor. Situația ar fi cu totul fără nădejde, dacă nu s'ar auzi vestea minunată, care se vestește acum „oamenilor de bine”. Aceasta nu este vestea despre Națiunile Unite. Este vestea, că împărăția lui Iehova a fost întemeiată în ceruri în anul 1914 cu Christos Isus, cel numit ca rege, și că această împărăție va nimici pe națiunile acestei lumi în războiul de pe urmă al Aramhedonului și după aceea va binecuvânta pământul cu o stăpânire a păcii și a buneii stări durabile.

Chiar și pentru un om din lume astăzi întrețarea, că oare să răzvănească neînșurat sau să se însoare, este o problemă. Dar în mod deosebit este acesta cazul la cineva, care s'a consacrat pe deplin lui Iehova Dumnezeu, Domnului, prin Isus Christos. Omul din lume poate să șovăiască în această chestiune, și anume din cauza situației economice generale și a întrebării, dacă găsește o tovarășă, care să fie cinstită și să se dovedească sociabilă, credincioasă și adevărată precum și având în vedere posibilitatea unui al treilea război mondial în decursul unei generațiuni, când copiii săi vor fi ajuns vârsta și vor fi buni pentru serviciul militar. Creștinul adevărat studiază însă chestiunea din punctul de vedere biblic și nu numai că ține în minte cele amintite mai sus, ci se ocupă și cu întrebarea, cum poate să-și îndeplinească datoria de consacrare și de serviciu față de Dumnezeu. Pentru unul ca acesta chestiunea devine de două ori mai serioasă, pentru că am ajuns la terminarea sau „vremea sfârșitului” acestei lumi vechi și pentru că următoarea profeție trebuie îndeplinită acum de creștini sub conducătorul și stăpânul lor Isus Christos: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul (sau încheierea acestei lumi vechi)”. Niciun creștin, care dorește să fie credincios și vrea să aibă aprobarea definitivă a lui Dumnezeu, nu poate să-și permită să se abțină de la transmiterea acestei mărturii a împărăției către toate națiunile. — Mat. 24:14.

În străduința sa de a lua parte la lucrarea de mărturie și astfel de a asculta porunca lui Dumnezeu, care s'a dat prin Christos, și pentru a nu se paraliza pe sine, creștinul va studia în înțelepciune chestiunea căsătoriei, înainte de a se căsători în grabă, pentru că după aceea să aibă timp destul ca să-și pară rău. Spre folosul său apostolul Pavel a fost condus de sus ca să dea în capitolul al șaptelea al primei sale epistole către Corinteni câteva sfaturi foarte clare, deschise.

Pavel a scris acele sfaturi către creștinii de acolo din Corint, Grecia, ca răspuns la anumite întrebări, cari i-au fost puse cu privire la chestiunea căsătoriei, pe cât îl privește pe un creștin. Pavel a fost mai demult un sectar iudeu, un fariseu, un ucenic al lui Gamaliel, al nepotului lui Hillel I și prin urmare un membru al școlii rabiniene a lui Hillel;

prin urmare Pavel a cunoscut bine învățăturile despre căsătorie, cum au fost reprezentate de către această școală și mai târziu au fost scrise în talmudul evreiesc. (Fapte 23:6; Filip. 3:5) Dar ca creștin și apostol a scris adunării din Corint, și când a scris aceasta, a fost umplut cu spiritul lui Dumnezeu, al Domnului, și de părerea lui Isus Christos. Prin urmare sfaturile sale au fost cele mai bune, ce s'au putut auzi în acele zile despre căsătorie. Faptul, că au fost date înainte cu nouăsprezece sute de ani, nu le face nepotrivite cu timpul, ci ne dă siguranța, că urmarea lor ajută servilor lui Dumnezeu să ajungă iarăși înapoi la acea cu-ățenie și sănătate morală a vieții, cum a fost cultivată de către creștinii credincioși în zilele apostolilor. Sfatul apostolului este atât de potrivit, așa de sănătos cugetat și atât de în armonie cu datorile unui căsătorit și cu datorile unui creștin, încât ajută atât celor căsătoriți cât și celor necăsătoriți neapărat la o înțelegere mai bună și o cugetare mai mărinimoasă. De către aceia va fi deci salutat, că noi discutăm aici amănunțit sfatul lui Pavel.

Relațiuni

Orașul Corint a fost în timpul lui Pavel faimos (cu nume rău) din pricina obiceiurilor sale imorale de fel păgân. Unii membri ai adunării în timp ce au fost încă păgâni de asemenea s'au făcut vinovați de astfel de obiceiuri. După aceea s'a făcut sădirea unor astfel de foști păgâni în organizațiunea teocratică curată a lui Iehova, a lui Dumnezeu, într-o organizațiune de curățenie morală sub capul ei Christos Isus. Și foști iudei, cari mai de mult s'au orientat după învățăturile talmudice, au aparținut acum la acea adunare din Corint. (Fapte 18:1—10; 1 Cor. 6:9—11) Atunci s'ar născut, silite de nevoie, diferite întrebări despre căsătorie: fost-a ea potrivită pentru creștini? și cum să se poarte creștinii cari se află deja în legământul căsătoriei față de tovarășii lor de căsătorie? Desfrâul în purtarea sexelor unul față de altul a fost atât de întipărit în Corintul păgân, că la unii creștini de acolo modul de cugetare despre căsătorie și despre aceea, că ce se cuvine între cei căsătoriți, în mod evident a ieșit din echilibru. Unii frați din Corint poate că au fost de părerea, că pentru creștini nu poate fi vorba decât de celibat, de starea de neînșurați, o viață ca necăsătoriți, și ei vor fi încercat să aplice această idee chiar și aceluia, cari au fost legați legal prin căsătorie, adoptat-a Pavel acelaș punct de vedere? Scris-a el, că este cu totul de acord cu aceia, cari reprezintă astfel de păreri? Ceea ce a scris el din fericire ne-a rămas, așa că o putem studia în aresete „zile din urmă” periculoase, pentru că să ne conformăm cu aceasta.

Pavel a scris; „Cu privire la lucrurile despre cari mi-ati scris, eu cred că este bine ca omul să nu se atingă de femeie”, (1 Cor. 7:1) Aceasta sună așa ca și cum Corintenii ar fi zis lui Pavel, că este bine dacă un creștin nu are deloc relațiuni sexuale cu o femeie, prin aceea că sau nu se căsătorește sau, dacă este căsătorit se abține de la legături sex-

3 Ce chibzuoli își face creștinul acum, când discută chestiunea, ca să se căsătorească sau nu?

4 Pentru ce nu se va căsători acum prea grăbit un creștin înțelept?

5 În ce măsură curățenia apostolului sunt sfatul cel mai bun despre căsătorie ce se poate primi astăzi?

6 Ce atitudine spirituală a avut adunarea din Corint în acel timp cu privire la căsătorie?

7 Cum a arătat Pavel în sfatul său din introducere, că n'a reprezentat păreri exaltate despre căsătorie?

uale. Dacă Corinteni au cerut numai informație și nu și-au exprimat părerea proprie în această chestiune, atunci diferitele traduceri noi redau mai bine cuvintele apostolului, de pildă traducerea lui Moffat din anul 1922, în care este spus: „Acum despre întrebarea din scrisoarea voastră. Este foarte bine dacă un bărbat nu are relațiuni sexuale cu o femeie; însă există atât de multă imoralitate, că ar fi mai bine dacă fiecare bărbat și-ar avea femeia lui și fiecare femeie bărbatul ei”. (1 Cor. 7:1, 2) Apostolul Pavel a rămas prin urmare la cugetul de miez în această chestiune. El n'a forțat starea de necăsătorit (celibatul), și nici n'a insistat, că aceasta este o regulă de viață neînduplecată pentru fiecare creștin.

⁸ Din motivele cele mai bune, cum le explică Pavel mai târziu în mod clar, pentru creștinul necăsătorit ar fi ceva bun să nu renunțe la starea de necăsătorit. Cuvintele lui Pavel nu înseamnă, că un creștin neînsurat nu s'ar putea abține de la imoralitate în această lume desfrănată. Cuvintele sale trebuie înțelese în felul următor: Dacă e vorba de a alege între imoralitate și starea de căsătorit, atunci un serv al lui Dumnezeu, care nu se poate înfrâna, să aleagă calea cinstită. Să se căsătorească cum recomandă legea lui Dumnezeu și toate prescripțiunile drepte ale statului. Aceasta este așa, pentru că Dumnezeu, creatorul, a înființat căsătoria, și pentru că o căsătorie, care corespunde voinței Sale și este în armonie cu scopul Său, nu este ceva păcătos sau necurat. În loc de a duce o viață desfrănată în libertate și de a cădea adeseori în curvie, pe când în acelaș timp își dă înfățișarea unui neînsurat, creștinul temător de Dumnezeu mai bine se va căsători și va lua asupra sa datoriile și mărginirile legate cu aceasta. Așa va rămâne curat în ochii lui Dumnezeu, va fi cinstit în fața oamenilor și nu va defăima numele lui Dumnezeu.

⁹ Înainte de toate creștinii căsătoriți să nu fie aceia, cari trec cu vederea legea, pe care Dumnezeu a sădit-o în om corespunzător constituției sale trupеști ca bărbat sau femeie, adică legea atracției reciproce. Bărbatul se simte atras către femeie, și invers. Prin aceasta Dumnezeu a urmărit la început scopul drept, ca să se nască copiii pentru a umple pământul. Dacă un bărbat și o femeie se căsătoresc, fie care dintre ei își pierde într-o anumită măsură independența și fiecare dintre ei trebuie de aci înainte să țină seamă de celalt și să contribuie la aceea, ca celălalt să fie sănătos, fericit și împăcat spiritualicește. Această îndatorire nu se face mai mică, dacă dintre părtașii căsătoriei unul sau amândoi devin creștini. De aceea niciunul dintre amândoi nu se poate hotări unilateral pentru o atitudine, care ar jefui pe celălalt de drepturile sale de căsătorit. Chiar și dacă aceasta se îndeplinește conștiințios, nu este bine, ci duce numai la greutăți inutile. Chiar și atunci dacă amândoi soții sunt de acord pentru o atitudine contrară naturii și prin aceasta aleg o cale, care are ca efect neplăcere corporală, aceasta duce la greutăți. În timpul de acum de mizerie morală, care ne înconjoară în lume

aceasta ar putea duce la fătărnice reciprocă. Dacă, deci, fie că o parte sau, după înțelegere, amândouă se rețin unul de altul pentru un timp fără judecată, atunci Diavolul poate găsi o ocazie, să pătrundă și să îndemne la necredință și prin căicarea legământului de căsătorie să producă nefericire casnică. Așa scrie Pavel:

¹⁰ „Bărbatul să-și îndeplinească față de nevastă datoria de soț; și tot așa să facă și nevasta față de bărbat. Nevasta nu poate face cu trupul ei ce voiește — soțul ei este stăpân peste el; tot astfel nici bărbatul nu poate face cu trupul său ce voiește — soția sa este stăpână peste el. Sa nu vă lipsiți unul pe altul, de datoria de soț decât doar prin bună învoială, pentru un timp, ca să vă îndeletniciți cu rugăciunea. Apoi să vă împreunați iarăși, Să nu permiteți lui Satan să vă ispitească prin nestăpânire. Dar ceea ce v'am spus acuma, trebuie privit ca o îngăduință, nu ca o poruncă”. — 1 Cor. 7:3—7, Moffat.

¹¹ Cele de mai sus, apostolul n'ar fi avut nevoie să le scrie, dacă aceia, cari urmează pe urmele lui Christos, ar fi perfecți, cum a fost cazul la început cu Adam și Eva în Eden, când ar avea deci încă stăpânire perfectă peste ei înșiși și nu ar fi victime ale pasiunilor sau patimilor moștenite. Intrucât oamenii sunt într-o stare de slăbiciune și în membrele, trupului lor lucrează patima, apostolul a dat celor căsătoriți sfatul de mai sus, ca ceva îngăduit, nu ca o poruncă pentru ei. A fost o îngăduință înțeleaptă, o aprobare, care ține seamă de faptele existente în acest caz.

¹² Folosindu-se de această îngăduință, niciun soț creștin nu va pretinde mai mult decât i se cuvine; deci el nu va face nimic ce s'ar asemăna cu o maltratare corporală a femeii sale, cu atât mai puțin dacă ea este o creștină și ar dori să întrebuițeze mai mult timp, putere și atențiune pentru lucrui spirituale, ca de pildă o legătură plină de rugăciune cu Dumnezeu, Atitudinea fiecărui creștin trebuie să fie înțeleaptă, să nu fie stăpânit de patimi neînfrănată, neimpiedecate. Fiecare va ține seamă de celălalt, plin de iubire, așa ca să nu rezulte pentru niciunul dintre amândoi neplăcere corporală și mai ales să nu aibă loc vreo păgubire spirituală, prin aceea că cineva și-ar găsi mai multă bucurie în plăcerea trupească decât în interesele neegoiste ale împărăției lui Dumnezeu. Că Dumnezeu a zis Evei în Eden: „Dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine”, n'a fost nicidecum o imputernicire pentru bărbat ca să se poarte cumva brutal față de femeia sa. Femeia sa este cu el un trup, și el nu trebuie să se poarte față de el așa, ca și cum și-ar urî trupul său propriu. Ci, precum Isus Christos iubește biserica, mireasa Sa, zsa va iubi soțul creștin pe soția sa, și femeia va înapoia această iubire a soțului ei. (Ef. 5: 28-33) Prin faptul că creștinul căsătorit se păzește de aceea, de a se deda peste măsură de mult lucrurilor, cari i se cuvin sau cari i se permit și prin faptul că se păzește și de aceea, să se oprească în mod neînțelept de la aceea,

¹⁰ Cum arată apostolul, că fiecare căsătorit și-a pierdut independența personală într-o anumită măsură?

¹¹ Pentru ce a acordat apostolul creștinilor căsătoriți îngăduința amintită?

¹² Până la ce punct se va folosi creștinul de această îngăduință, și pentru ce numai așa?

⁸ Ce va face un creștin necăsătorit, dacă e vorba să aleagă între imoralitate și căsătorie?

⁹ Pentru ce să nu fie creștinii căsătoriți fără măsură în legăturile lor cu tovarășii de căsătorie?

ce îi permit drepturile căsătoriei, el se împotrivesc marelui Ispititor sau zădărnicește străduințele lui.

¹³ Dacă toți creștinii ar fi ca apostolul Pavel, atunci ar fi scăpați de greutățile de mai sus, discutate de el. De aceea adaugă Pavel: „Eu aș vrea ca toți oamenii să fie ca mine; dar fiecare are dela Dumnezeu darul lui: unul într'un fel, altul într'aliul“ (1 Cor. 7:7) Este un dar al îndurării, un cadou dela Iehova Dumnezeu; și ce fel de dar primește fiecare creștin pentru sine, pare să atârne de măsura credinței sale. Din cauza credinței sale, a zelului său și a devotamentului său sincer, lui Pavel i s'a dat ca dar al îndurării, o slujbă de apostol. Prin faptul că a rămas neînsurat, s'a consacrat datoriiilor sale de apostol într'un astfel de mod încât n'a rămas niciun pic în urma niciunuia dintre cei distinși între cei doisprezece apostoli ai lui Isus Christos. Dacă părerea adusă din vechime este adevărată, că Pavel a fost odată căsătorit, atunci pare că a fost văduv și a rămas în starea aceasta din cauza lucrării lui Dumnezeu. (1 Cor. 9:1-5; 1 Cor. 11:5, 22-33) El a rămas necăsătorit, nu în puterea proprie, ci în puterea credinței și a îndurării divine, pe care o arată ca darul său deosebit, primit dela Dumnezeu. (Dar deși nu fiecare creștin posedă un astfel de dar, în puterea căruia să poată rămâne neînsurat în serviciul său pentru Dumnezeu, totuși și creștinul căsătorit primește un dar dela Dumnezeu, prin care în legătură cu viața sa de căsătorie de asemenea este în situația să servească pe Domnul Dumnezeu. De aceea cei căsătoriți să nu fie descurajați, ci să se străduiască să traiască conform favoarei dăruite lor de către Dumnezeu.)

¹⁴ Acelora, cari au trecut prin experiențele căsătoriei, dar și-au pierdut tovarășii de căsătorie prin moarte, apostolul le spune acum un cuvânt, care și pentru aceia, cari n'au încercat nic odată cu căsătoria, formează un sfat bun: „Celor neînsurați și văduvelor, le spun că este bine pentru ei să rămână ca mine“. Aceasta pare a arăta că și Pavel a fost un văduv. (1 Cor. 7:8) Pentru creștinii nu este o ocară de a fi văduv sau văduvă. Creștinul nu este supus legii scrise de Moise în Deuteronomul 25:5-10 a căsătoriei Levirat, prin care o iudeică a putut cere dela cea mai apropiată rudă a soțului ei mort să se însoare cu ea: și atunci fratele său cel mai apropiat neam al soțului ei mort a fost obligat în toată regula la aceasta, pentruca prin ea să ridice copii pentru

numele celui mort. Creștinii sunt liberi de această lege; și dacă moartea le-a luat tovarășul lor sau rudelor lor, prin urmare sunt liberi să rămână necăsătoriți. Este bine pentru ei să facă aceasta, tocmai așa cum a fost bine pentru apostolul Pavel. Totuși și lor le este slobod să se căsătorească din nou, și în cari cazuri este nimerit aceasta, arată apostolul când spune: „Dar dacă nu se poate înfrâna, să se căsătorească; pentrucă este mai bine să se căsătorească decât să ardă“. — 1 Cor. 7:9,

¹⁵ Este ridicol și nebiblic de a ține seamă aici de interpretarea religioasă, conform căreia apostolul ar fi adus argumentul că este mai bine de a te căsători decât de a arde într'un „iad“ inventat de teologie, al cărui foc adevărat amestecat cu pucioasă, este atârnat de draci roșii ca para focului în asbest. Afară de însemnarea literară de a arde, verbul grecesc întrebuițat de apostol în forma sa de suferință, are și însemnarea de „a fi agitat sau aprins“, ca în 2 Corinteni 11:29. Aci apostolul înțelege cu acest cuvânt: a fi excitat în chip sexual său a fi aprins de patimă.

¹⁶ Traducători din timpul mai nou, de aceea redau cuvintele lui Pavel într'un mod înțelept și potrivit în felul următor: „Dar dacă nu se pot stăpâni pot să se căsătorească. Pentrucă este mai bine să se căsătorească decât să fie aprinși de pasiune“. (O trad. americ.) „Dar dacă ei totuși nu se pot abține, să se căsătorească. Mai bine să se căsătorească decât să ardă în patimă“. (Moffatt) Pentruce aceasta? Pentrucă este mai bine de a căuta să te mulțumești cu o soție legitimă și conform scopului divin al căsătoriei, decât a stăruii în starea dezolată (măhnitoare) a patimei. O astfel de pasiune ar putea birui pe cineva, așa că în privința morală face un pas greșit sau poate să aibă un efect împiedecător când ai voi să-ți îndrepți dorințele și atențiunea asupra serviciului lui Dumnezeu. (Vezi încă odată versetul doi; mai departe Proverbe 5:15-20) Aceasta ar fi păgubitor în privința spirituală. Ar distruge legătura armonică a creștinului cu Dumnezeu și ar putea duce la o defăimare a numelui lui Dumnezeu. Un creștin care este stăpânit de o patimă, care amenință să-l coplesească, trebuie deci să chibzuiască lucrul plin de înțelegere și cu judecată și să urmeze sfatul apostolului. Niciun împreună creștin nu are dreptul să-l critice, pentrucă procedează așa în această lume de după război.

Wathtower din 1 Februarie 1947.

¹³ Cum și-a întrebuițat Pavel darul primit dela Dumnezeu? și pentruce să nu fie descurajați creștinii căsătoriți?

¹⁴ Întrucât văduvii și văduvele creștine nu sunt obligați să se căsătorească din nou?

¹⁵ Ce însemnează aici „a arde“?

¹⁶ Pentruce este mai bine a te căsători decât a arde?

SFATUL APOSTOLULUI DESPRE CĂSĂTORIE

ÎN zilele apostolului Pavel unii au fost deja căsătoriți când au devenit creștini. În unele cazuri bărbatul sau femeia părții care a devenit credincioasă nu au venit împreună în adevăr, deci nu s'au consacrat lui Dumnezeu. Cum a stat acum lucrul? Nu s'au slăbit prin aceasta legăturile căsătoriei? Avut-a

loc prin urmare o ușurare sau o reducere a datoriiilor sau obligațiunilor de căsătorie, așa încât cineva s'ar fi putut despărți, divorța și căsători din nou ușor și fără cumpănire? Apostolul nu îndrăznește să dea părerea lui ca raspuns, ci în învățătura sa se referă la Domnul și spune: „Pentru cei cari sunt deja căsătoriți îndrumările mele sună — și nu sunt ale mele proprii, ci cele ale Domnului, — că o femeie să nu se despartă de bărbat. Dacă se desparte,

¹ Dada c'ne sunt îndrumările, pe cari le-a dat Pavel celor ce sunt deja căsătoriți?

atunci trebuie să rămână nemăritată sau în caz contrar să se împace iarăş cu el. Şi un soţ să nu divorţeze de nevasta sa*. — 1 Cor. 7:10, 11, o trad. americană.

¹ Pavel a primit aici îndrumările sale dela Domnul Isus. El trebuie să s'a cugetat la cuvintele lui Isus, că curvia contează ca singurul motiv la Dumnezeu pentru a divorţa cineva de tovarăşul său de căsătorie necredincios, şi că pentru alte cauze nicio creatură omenească nu poate desface şi despărţi pe aceia, cari conform înfiinţării de către Dumnezeu a căsătoriei la început, care s'a făcut în Eden, trebuie să locuiască împreună ca un trup. Dumnezeu nu intervine personal pentru a face legături casnice potrivite între oameni şi să împreune toate perechile de căsătorii omeneşti, pentru că aceasta l-ar face răspunzător pentru un rezultat nefavorabil; dar prin faptul că Dumnezeu a creat femeia şi a dat-o lui Adam ca soţie, a arătat unirea, care trebuie să fie partea tuturor oamenilor, cari se leagă împreună în căsătorie, şi aceasta trebuie recunoscut. (Mat. 19:9; Marcu 10:6-12) Apostolul nu încurajează deci la despărţiri şi nu le aprobă numai din motivul, arătat de Domnul, adică pentru curvie, prin care legătura căsătoriei este anulată între partea credincioasă şi cea necredincioasă. Această anulare poate fi făcută legală conform legii ţării.

² Dacă o femeie creştină se desparte de bărbatul ei, fie cu aprobarea lui sau după hotărîrea sa, fără ca să existe ca cauză preacurvie din partea bărbatului, să nu cugete că este descărcată de legământul ei de căsătorie şi este liberă de legăturile căsătoriei. Să nu cugete că este liberă să se căsătorească cu altul: aceasta ar fi din partea ei preacurvie înaintea lui Dumnezeu este obligată să rămână singură, şi trebuie să ia asupra ei urmările vieţii separate. Ea poate că va găsi, că aceasta este pentru ea prea mare oboseală, sarcină sau neplăcere. Dacă îşi doreşte apoi atenţiile şi îngrijirea unui soţ, atunci îi rămâne numai o singură cale: să se împace cu bărbatul ei legal şi să se întoarcă înapoi ca să trăiască cu el împreună. Dacă vrea să scape de pericolul de a păcătuî în ochii lui Dumnezeu, nu-i permis ca să întrebuiţeze libertatea, de care se bucură trăind separat, în desrănare. Soţul pe de altă parte nu este împuternicit din partea lui Dumnezeu să dea pur şi simplu drumul femeii sale, nici atunci dacă tribunalele de divorţ ale ţării sale i-ar aproba aceasta. Dacă o face din alte motive decât din pricina adulterului (preacurviei), atunci nu este liber ca să se căsătorească din nou. Legea lui Dumnezeu valabilă pentru creştini îl obligă să rămână singur, pentru că el este încă tot căsătorit. Aşa privită căsătoria este un contract serios şi sfânt, care nu-i permis să fie luată pe umăr uşor, ca şi cum ar fi de puţină importanţă în ochii lui Dumnezeu.

³ Preacurvie? Acuma, dacă cineva este vinovat de preacurvie spirituală, prin faptul că se dovedeşte a fi un prieten al acestei lumi sau ca un necredincios neconsacrat, nu este aceasta pentru un bărbat creştin sau o femeie creştină un motiv întemeiat ca

să divorţeze de părtaşul de căsătorie şi să se căsătorească cu altcineva, fără ca să încarce asupra sa vina înaintea lui Dumnezeu? Nu oferă preacurvia spirituală un motiv tot aşa de puternic pentru divorţ ca preacurvia trupească? Să presupunem că aceasta ar fi aşa şi un creştin s'ar căsători cu o persoană neconsacrată, care este legată cu lumea aceasta şi ţine prietenie cu ea. Atunci chiar dela început ar fi intrat într-o legătură preacurvară cu o astfel de persoană lumească şi ar păcătuî înaintea lui Dumnezeu. Pe această bază Eunice, mama lui Timotei, care ca creştină a fost căsătorită cu un grec neconvertit, s'ar fi făcut vinovată de curvie, atâta timp cât a trăit împreună cu bărbatul ei neconvertit. Pavel n'a judecat aşa pe mama lui Timotei, deşi în acel timp ducea cu el scrisoarea specială a adunării de sfătuire creştină din Ierusalim, care a îndrumat pe creştinii dintre naţiuni să se oprească dela curvie. (2 Tim 1:5; Fapte 16:1-4; 15:22-31) Tot aşa de puţin a insistat Pavel de a privi "curvia spirituală" ca motiv pentru o despărţire şi un divorţ când a scris: *

⁴ „Despre ce mai rămâne spun eu, nu Domnul (prin faptul că el până atunci în legea exprimată a lui Dumnezeu n'a emis nici-o declaraţie despre această ce mai rămâne): Dacă un frate are o femeie necredincioasă, şi ea locuieşte bucuros cu el împreună, atunci să nu se despărtească de ea (să nu divorţeze de ea); şi dacă o femeie are un bărbat, un necredincios, şi el locuieşte bucuros cu ea împreună, atunci ea să nu se despartă de bărbat, căci bărbatul necredincios este sfinţit prin nevasta credincioasă şi nevasta necredincioasă este sfinţită prin fratele (bărbatul ei); almintrelea, copii voştri ar fi necuraţi, pe când acum sunt sfinţi. — 1 Cor. 7:12-14, *Diaglott*.

⁵ Faptul, că un soţ sau o soţie nu se numără la cei credincioşi, cari sunt consacraţi lui Jehova Dumnezeu, nu oferă credinciosului motiv întemeiat să se adreseze tribunalelor lumeşti şi să insiste să fie despărţit sau divorţat. Cel care are credinţă trebuie să lase pe seama celui neconsacrat să decidă dacă vrea să ia măsurile necesare ca să se scape de jugul spiritual nepotrivit. Dacă necredinciosul neconsacrat nu face nicio obiecţiune, el este dispus să păstreze comuniunea de căsătorie cu credinciosul consacrat, nu există bază legală de a anula legătura lor şi căsnicia comună, între astfel de împrejurări trebuie să se potrivească unul cu altul, pentru că să trăiască laolaltă atât de plăcut cât este posibil. În aceasta ei trebuie să respecte reciproc drepturile şi privilegiile celuilalt. Nu trebuie să rezultă în mod necesar, că tovarăşul necredincios de căsătorie alege calea trădării, cu privire la care Isus în mod avertizător s'a referit la Matei 10:34-37. Totuşi, să nu se permită ca cel necredincios să îndemne la necredinţă faţă de Dumnezeu, oricât ar fi de grea situaţie. Creştinul trebuie să aibă grijă că celui necredincios să nu i se arate mai multă iubire decât lui Dumnezeu Domnului. El nu se va lăsa convins sau forţat în chestiuni de conştiinţă, să facă spiritual concesiuni păgubitoare.

* Cari motive de divorţ sunt stabilite în aceste îndrumări, şi pentru ce?

¹ Cari mângîiri sunt valabile la divorţ, afară de pricina preacurviei?
² Pe baza cărei argumentări se poate vedea, că curvia spirituală nu este valabilă ca motiv de divorţ?

³ Cum trebuie să se poarte prin urmare creştinul cu tovarăşul de căsătorie neconsacrat?

Cum este sfințit pătașul necredincios de căsătorie ?

Cel credincios s'a sfințit lui Dumnezeu Domnul, ceea ce înseamnă că s'a despărțit pentru Dumnezeu, pentru a-l plăcea și a-l servi, și că s'a curățit de lumea aceasta, și s'a aranjat și s'a hotărât pentru aceea de a face voia lui Dumnezeu. Cel credincios nu sfințește prin aceea pe pătașul său necredincios

7 Cum este sfințit cel necredincios prin torașul de viață credincios ?

de căsătorie, că îl silește să se consacreze lui Dumnezeu, ci el are acum cu aceasta legături dintr'un punct de vedere sfințit, în ochii lui Dumnezeu ei sunt un trup, și dacă o jumătate de căsătorie se sfințește lui Dumnezeu, atunci și cealaltă jumătate a perechii, care este un trup, este atinsă de aceasta și are parte de o sfințire indirectă. O astfel de sfințire, cu siguranță n'ar putea însemna de a divorța de cel necredincios, cu care ești un trup. Trebuie să însemne,

(Continuare în numărul viitor)

TEXTE ȘI COMENTARII

1 Octombrie

Tot ce vorbește poporul acesta, este o conspirație: nu vă temeți de ce se teme ei, nici nu vă sperați. — Isa. 8:12, Douay.

Iehova avertizează toate persoanele cari caută viață și fericire durabilă, într'o nouă lume dreaptă, împotriva vechii conspirații sau confederații mondiale. Aceia care se tem de El, urmează avertismentul Său, Unii ca aceștia singuri vor rămâne fermi și nemișcați, acum când vedem vechea lume stricată, nesatisfăcătoare, apucând calea care duce la nimicirea ei. Conspirația nu poate câștiga împotriva Aceluia, împotriva căruia este formată. Prin urmare, nimeni nu poate permite să se supună loviturii fricii sau să fie amăgii de către atracțiile lumesti ale conspirației, dacă unul ca acesta speră să scape de dezastrul care vine sigur. Încredere nesdruncinată în Iehova Dumnezeu, și cu o încredere în cuvântul Său, ca îndrumător al nostru, trebuie exercitată, acum. Acestea sunt singura noastră țară împotriva faptului de a fi aruncați în conspirația lumii vechi și în nimicirea ei, în războiul universal al Armagedonului. W. 15. 10.

2 Octombrie

Nu poate omul să Mă vadă și să trăiască. — Ex. 33:20.

Pertruca cineva de pe pământ să speră să apară în prezența înălțată a lui Dumnezeu și să vadă gloria Sa personală, asemenea creatura trebuie să se arunce să treacă printr'o schimbare de-a dreapta revoluționară în ce o privește pe ea însăși, care îndepărtează pentru vechea carne și sângele. Această „schimbare” nu e ceva posibil de a fi îndeplinită de către om, chiar și știința modernă. Niciun om cu minte sănătoasă nu poate în mod potrivit să speră să experimenteze o asemenea schimbare, afară numai de cazul când aceasta i-ar fi fost promisă de Atotputernicul Dumnezeu Iehova. Numai El ar putea efectua o asemenea schimbare miraculoasă de creaturi cari erau din carne și sânge, spre a deveni creaturi spirituale nemuritoare, capabile să apară în prezența cerească a lui Dumnezeu, să-L privească și să rămână în viață. El a promis o asemenea schimbare unora care câștigă favoarea Sa specială. Această „schimbare” promisă a fost mult timp un mister, sau un secret sacru. Ea nu a fost desvăluită și descoperită, până la venirea lui Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu. De fapt, El era cel dintâi care urma să treacă prin această schimbare dela carne la spirit. — 1 Pet. 3:18, 19. W. 15. 4.

3 Octombrie

El va lobi nezmurile, pe cari le va păstori cu un toiag de fier și va călca cu picioarele teascul vinului mântii aprinse a atotputernicului Dumnezeu. — Apoc. 19:15, Goodspeed.

Faptul că Regele lui Iehova intră în acțiune cu toiagul Său împotriva conspirației mondiale, este preumbrat prin aceste cuvinte: „Și s'a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el se cheamă „Cel credincios” și „Cel adevărat” și el judecă și se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului.” (Apoc. 19:11, Goodspeed). Rezultatul va fi că toiagul de fier va fărâma în bucăți alianța mondială și pe toți acei cari o sprijineau. Dacă noi suntem oile devotate ale acestui Păstor regesc, întrebându-ne acestul toiag de fier va fi o mare mângâiere, pentru că el va curăți calea pentru domnia Sa pacinică de binecuvântare, pentru toți acei cari devin oile Sale. Toți „oamenii de bine”, cari doresc să evită să fie loviți de acest toiag de fier în Armagedon, sunt îndemnați acum în grabă să asculte vocea Bunului Păstor și să fugă din această lume în turma lui Dumnezeu. W. 1. 5.

4 Octombrie

Vași aproptat. de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou. — Evr. 12:22, 24.

Iehova a format un pământ nou. El a adus în existență un popor nou, o națiune nouă, distinctă și deosebită de toate națiunile. Această națiune reprezintă un guvern nou, a cărui dom-

nie va ajunge până la marginile acestui pământ, spre a împărți tuturor supușilor lui, de bună voie, binecuvântările păcii durabile, libertate, sănătate și viață. Noul legământ, care dă naștere poporului acestui guvern de binecuvântări, a fost în acțiune de mai bine de nouăsprezece sute de ani. În curând el își va fi ajuns scopul său în producerea numărului complet al membrilor acestei corporațiunii guvernamentale. Deși timpul existenței acestui legământ a fost atât de lung, totuși numărul membrilor națiunii noi și a guvernului ei, este în comparație mic. Aceasta accentuează excelența acestui guvern și înaltele calificațiuni, precum și condițiunile puse aceluia cari participă în el. W. 1. 8.

5 Octombrie

Nu vă temeți de ocara oamenilor, și nu tremurați de ochările lor. — Isa. 51:7, A. S. V.

Rămășița membrilor trupului lui Christos trebuie să fie ascultarea Lui. Ei au primit îndreptățirea dela Dumnezeu din pricina imputațiunii perfecte dreptății a lui Christos față de ei, și de aceea ei cunosc dreptatea Sa. Intrucât păzesc legământul Său, prin care Dumnezeu i-a luat afară din lume spre a fi un popor pentru numele Său, legea divină este scrisă prin spiritul Său sfânt în inimile lor. Prin urmare, spre a încuraja credințioșii și integritatea lor continuă în această eră de după război, El îi invită să asculte de El și să nu se lătmăie de vorbe și de insultele cari le sunt rezervate. „Alte oți” ale Domnului, cari înșeșesc pe rămășița Sa, deaceamea au nevoie să asculte de cuvântul Său de avertisment. Fără frică de ceace omul poate spune sau face, ei trebuie să continue să caute partea lui Iehova a chestiunii de discuție, să-și pună în inimă legea Sa și să fie totdeauna supuși suveranității Sale. W. 15. 1.

6 Octombrie

Se cuvenea să aducă pe mulți fil la slavă, să descărbășească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor. — Evr. 2:10.

Deoarece prin suferințe a fost Christos Isus făcut perfect, El nu era astfel perfect la timpul când fusese botezat în apă și uns cu spiritul lui Dumnezeu la râul Iordan, pentru că suferințele Sale veniră după aceea. Suferințele nu adăugară nimic la merita de răscumpărare a lui Isus, care era perfectă în ea însăși. Dar ele adăugară ceva la Isus ca Mare Preot uns al lui Dumnezeu. Ce? O supunere încercată sau credințioșie încercată și integritate, cari să răspundă la toate acuzele false, pe cari foși dușmanii lui Iehova Dumnezeu i-ar fi putuți îngrămădi împotriva Marelui Său Preot. Această supunere încercată a arătat pe Isus și îi în mod desăvârșit demn de încredere și destoinic ca să fie încredințat cu oficiul de Mare Preot. Deaceea, aceasta L-a arătat a fi pe deplin calificat sau în măsură să fie Servul principal și Justificatorul lui Dumnezeu. — Evr. 5:5-10.

7 Octombrie

Cel plătit fuge. — Ioan 10:13.

Căștig egoist este comoara minții sale și ceace-l pune în mișcare. Să apară numai o persoană vicioasă, cu caracter de lup, și să amenințe sănătatea spirituală și existența oilor, și cel plătit va lua-o la sănătoasa, mai de grabă decât să se expună colților lupului, întru apărarea oilor Domnului. El susține că atunci când s'a angajat, nu a fost de acord să ia asupra sa asemenea riscuri. La ivirea primejdiei pentru sine, el face compromis cu puterile de lup, setoase de sânge, ale lumii. El nu este neegoist și destul de curajos să stea pe picioarele sale și să reziste împotriva lor cu armătura și armele spirituale și să ia conducerea oilor în închinarea și servirea lui Iehova, hrănindu-le cu adevărul și serviciul Său. Fără protest, cel plătit, gata să fugă de frică, predă oile Domnului jefitorilor bestiali și înprăstie turma organizată a oilor. Cel ce urmează Bunului Păstor, este gata să moară pentru apărarea oilor. W. 15.5.

(Continuare în pagina 191)